

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐν τῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον (Ἐκκλησία—Ἱστορία.)
οἱ ἀπόκληροὶ ὑπὸ Κ.
- οἱ Ἑλληνας μισοῦσι τοὺς Ῥωμοῦνους; ὑπὸ
Π. ΠΑΝΑ.
- Χριστιανικαὶ ἀρχαῖότητες.
Ἔργα καὶ ἡμέραι.
- Φιλολογικαὶ συζητήσεις, ὑπὸ Γ. Ν. ΚΑΤΖΙΑΚΗ.
- Ἡ Λευκὴ (διήγημα).
- Ἡ βυρσοδεφικὴ βιομηχανία ἢ ἡ κατεργασία
τῶν δερμάτων, ὑπὸ Ν. ΣΟΡΩΚΙΑΑΟΥ.
- Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.
Παρεκβάσεις, ὑπὸ Ι. Μ. Α.
- Σπουδαιότερον ἐλάττωμα.
Ἀπαντήσεις ἀνευφηρωτήσεων. (Τὸ Κορακοδοῦνι.
—Ἱατρικὸν τῆς ἀμπίας.— Ὁ φιλοφενθεὶς ἀνα-
πόχορος κ. λ.)
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

(9 Ἰουνίου)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξαν-
δρείας.

ΙΣΤΟΡΙΑ. 1821. Οἱ ἐν Βραχωρίῳ Ὀθωμα-
νοὶ παραδίδονται εἰς τοὺς Ἑλληνας.

ΟΙ ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ

Ἦλθε τὸ θέρος μετὰ τῶν κυνικῶν αὐ-
τοῦ καυμάτων· αἱ ὀδοὶ καταλευκοὶ ἐκ κό-
νως· αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου πίπτουσι φλο-
γεραί, ἡ κεφαλὴ ἡμῶν κλίνει βαρεῖα καὶ
τὸ σῶμα ἐκλύεται. Πολλοὶ σκορπίζον-
ται εἰς τὰς ἐξοχὰς ὅπως ἀναπαυθῶσιν
ὑπὸ δρόσον καὶ πρασιναδαν· ὁ ψιθυρὸς
τῶν πευκῶν συνοδεύει τοὺς ρεμβασμοὺς
αὐτῶν καὶ ὁ φλοίσβος τοῦ ῥυακίου κνου-
ρίζει αὐτοὺς γηθούσων. Ἄλλοι λούουσιν
εἰς τὰ δροσερὰ νερὰ τῆς θαλάσσης τὸ σῶ-
μα αὐτῶν, ἀφίνοντες ἐν τῷ ἀπαλῷ κύ-
ματι μετὰ τοῦ θάλπου τῆς ἡμέρας καὶ
τὴν ἐξ αὐτῆς κόπωσην· ἄλλοι ὑπὸ τὴν
διάστρον τοῦ οὐρανοῦ στέγην, ὑπὸ τὰς
θωπείας τῆς νυκτερινῆς αὔρας ἀκούουσι
τὰς γοητευτικὰς μελωδίας τοῦ Δονιζέττη
καὶ Βελλίνη καὶ τὴν ἐσπέραν κατακλινύ-
μενοι ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου συγγέουσιν
ἐν τῷ ἐγκεφαλῷ αὐτῶν τὴν στογνὴν τοῦ
ἡμερησίου ἀγῶνος πραγματικότητά μετὰ
τῆς ἰδανικῆς τοῦ μελοδράματος ὀπτασίας.

Πάντες, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, ὅσον ἐνε-
στιν ἐπαγωγώτερον ἀμιλλῶνται νὰ διέλ-
θωσι τοὺς μῆνας τούτους· θεωροῦσιν αὐ-
τοὺς ὡς ἀναγκαῖον διάλειμμα ἀναψυχῆς,
μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου· τώρα διαστέλ-
λονται ὀλίγον αἱ ῥυτίδες τῆς συννοίας
ἀπὸ τῶν μετώπων· παύει ὁ πυρετὸς τῶν
βλεμμάτων, ὃν ἐξάπτει ὁ ἀγὼν τοῦ βίου
καὶ ὁ πόθος τοῦ κέρδους· ἀναβάλλονται
ἐς ἄλλοτε αἱ μέριμναι· πάντες περιλουό-
μενοι τὸ σῶμα ὑπὸ τῆς θερμότητος δρο-
ζουσιν ἑαυτοὺς μέχρι καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν.

Ἄλλ' ἀπόκληροὶ τινες τῆς κοινωνίας,
ἀντίθεσιν ἀποτελοῦντες πρὸς πάντας τοὺς
ἄλλους ἀνθρώπους, ὡς οἱ λεπτοὶ πρὸς τοὺς
ὑγιεῖς, ἀγωνιώδεις διέρχονται ἡμέρας καὶ
νύκτας· οἱ ἀπόκληροὶ οὗτοι εἶνε οἱ δημο-
διδάσκαλοι.

Οἱ δημοδιδάσκαλοι! οἱ εἰλωτες τῆς
πολιτείας, οἱ παρῆαι τῆς δημοσίας ὑπη-
ρεσίας, οἵτινες τηλικαύτην ἔνδειαν, τη-
λικούτους ἐξουθενισμοὺς ὑφιστάμενοι, ἀ-
πορῶ πῶς δὲν σχίζουσιν εἰς μυρία τεμά-
χια τὸν διορισμὸν αὐτῶν καὶ δὲν γίνονται
ἄχθοφόροι, ῥακοςυλλέκται, κυνοκτόνοι, ὑ-
πονομοκαθαρισταί, μέχρις οὐ τιμηθῇ ἡ
θέσις τοῦ διδασκάλου, ἕως οὐ ἀνυψωθῇ
ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ὅπου κατακέεται ποδο-
πατουμένη ὑπὸ παντοίων πελμάτων, μέχρι
τῆς καρδίας τοῦ ἔθνους.

Οἱ τλήμονες δημοδιδάσκαλοι ὑπὸ θυ-
μοδόρου κατέχονται ἀνησυχίας, διότι
τοὺς μῆνας τούτους τοὺς θερινοὺς σχεδιά-
ζονται, ἀπορασιζονται, ἐκτελοῦνται αἱ
μεταθέσεις αὐτῶν.

Ἐτέλεσε τὰς ἐξετάσεις αὐτοῦ, διήλθε
τὸ σχολικὸν ἔτος ἀποζῶν ὁ διδάσκαλος·
ἀλλὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον ποῦ θὰ
εἶνε; ποῦ θὰ εὐρῆ τὴν πτωχίαν του; Δὲν
τὸ εἰξεύρει· εἰξεύρει μόνον ὅτι ἐν τεμά-
χιον χαρτίου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παι-
δείας δύναται νὰ τὸν ἐκσφενδονήσῃ εἰς
τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος· ὅτι ἅμα ἔλθῃ
τὸ μπουγιουρουλιῆ ἐκεῖνο πρέπει νὰ μα-
ζεύσῃ τὰ ῥάκη του, τὴν σκελετωδὴ γυ-
ναϊκὰ του, τὰ χλωρωτικά παιδιὰ του,
καὶ οἰκτρὸν θέαμα ἀποτελῶν, ὡς πρόσφυξ
πομάκος νὰ διέλθῃ βουρᾶ, νὰ πλεύσῃ θα-
λάσσης, διασταυρούμενος καθ' ὁδὸν μετ'
ἄλλου τινὸς ὄντος, ὅπερ ἐκ τῆς ἀθλιότη-
τος ἀναγνωρίζει ὡς συναδελφόν του, καὶ
νὰ μεταβῇ εἰς τὴν νέαν θέσιν του· ἦτο ἐ-
πιβλαβὴς εἰς τὴν θέσιν, ἣν κατεῖχε; θὰ
γεῖνη γονιμωτέρα ἀλλαχού ἢ κεφαλὴ αὐ-
τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἄλλου ἀτμοσφαι-
ρικοῦ ἀέρος; θ' ἀντικατασταθῇ ὑπὸ καλ-
λιτέρου; Δὲν βαρύνεσθε! Μετετέθη, διότι
ἔπρεπε νὰ μετατεθῇ. Περὶ τῆς τύχης τῶν
πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ μεριμνᾷ ὁ Θεός,
περὶ τῆς τύχης τῶν δημοδιδασκάλων με-
ριμνᾷ τις μείζονα τοῦ Θεοῦ παντοδυνα-
μίαν ἔχων ἐν Ἑλλάδι: ὁ βουλευτής.
Ἄρκει νὰ νεύσῃ διὰ τῆς ὀφρῦος μόνον ὁ-
πως ἐκτελεσθῇ ἡ κατὰ τοῦ διδασκάλου
καταδίκη. Ὁ βουλευτής τὸ θέλει· τουτέ-
στιν ἡ σύνθετος ἐκείνη θέλησις ἢ συνιστα-
μένη ἀπὸ μυρίων πόθων ἰδιοτελείας, ἐκ-
δικήσεως, μικροφιλοτιμιῶν τῶσάν ἐκλογέων·
ἂν δὲν ἐχαρίσθῃ ὁ διδάσκαλος εἰς τὸ τέ-
κνον τοῦ κομματαρχίσκου, νὰ παυθῇ! ἂν
ἐφάνῃ αὐστηρὸς εἰς τὸ τέκνον τοῦ παρέ-
δρου, νὰ φύγῃ ὁ ἀθλιός! Ὡ! ὅτε ὁ βου-
λευτῆς ἰπιβάλλει τὰς ἀπαισίας σημειώ-

σεις του εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας,
ὑπὸ τίνος θλιβεροῦ προαισθήματος ἀρὰ γε
φρίσσει ἢ ἀνήσυχος τοῦ διδασκάλου ψυ-
χῆ; — Πῶς θὰ φαντάζηται τὸ Ὑπουρ-
γεῖον τοῦτο; ἐν τῷ δεσιδαίμονι αὐτοῦ
τρόμῳ; Ὡς τρομερόν τι οἰκοδόμημα μὲ
σκοτεινοὺς καὶ ὑγροὺς θόλους, μὲ σκολοὺς
καὶ στενοὺς διαδρόμους, μὲ γλοιώδεις κλι-
μακας, ἄς φρικώδεις ὡς δήμιοι ἀνέρχον-
ται καὶ κατέρχονται οἱ βουλευταί, ἀπὸ
ὑποχθονίου δὲ κατακόμβης ἀκούονται οἱ
λυγμοὶ καὶ οἱ ὀλοφυρμοὶ τῶν ἐλεεινῶν θυ-
μάτων, τῶν κολασμένων διδασκάλων.

Ἐν τούτοις ὑπὸ τοὺς ἐνεστώτας ὄρους
τοῦ πολιτεύεσθαι ὁ διδάσκαλος δὲν εἶνε
δυνατὸν νὰ χειραφετηθῇ· θὰ εἶνε ὑποχέι-
ριος τοῦ βουλευτοῦ.

Ἐχει δίκαιον ὁ βουλευτής, ὁ ὑπὲρ τῆς
ἐνισχύσεως τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ ἐν τῇ ἐ-
παρχίᾳ μοχθῶν, ν' ἀπαιτῇ τὴν μετάθεσιν
καὶ τὴν παύσιν τοῦ δημοδιδασκάλου.

Φαντάσθητε αὐτὸν μεταβαίνοντα πρὸς
τὸν Ὑπουργὸν καὶ λέγοντα:

— Ἐγὼ ὑπηρετῶ τὴν κυβέρνησιν πι-
στῶς· θέλω νὰ μετατεθῇ αὐτός ὁ δάσκα-
λος ἀπὸ τὸν δῆμόν μου· μέσα ἔς τὸ σπίτι
μου, μέσα ἔς τὸν δῆμόν μου· νὰ μὴ μπορῶ
νὰ κόμω ὅ,τι θέλω; ξέρετε τί εἶνε νὰ τὸ
μάθουν ἐκεῖ κάτω; χάθηκα ἐπαρχιακῶς·
ἂν δὲν μοῦ τὸ κἀνῆ αὐτὸ ἡ κυβέρνησις, θὰ
πῆ ὅτι μὲ πολεμᾷ· ἂν τὸ ζητήσῃ ὁ ἄλλος
βουλευτῆς τῆς ἐπαρχίας, θὰ γεῖνη· διότι
τὸ ζητῶ ἐγὼ δὲν γίνεται· λοιπὸν μὲ πο-
λεμᾷ ἡ κυβέρνησις, δὲν δίδει σημασίαν
εἰς τὴν ψῆφόν μου ἢ κυβέρνησιν, κ' ἐγὼ
λοιπὸν δὲν εἰμ' ἄπορῶ νὰ συνεργάζωμαι μὲ
κυβέρνησιν ποῦ δὲν δίδει σημασίαν εἰς τὴν
ψῆφόν μου.

Καὶ λαμβάνει τὸν πῖλόν του ν' ἀπέλθῃ,
ὠργισμένος, ἔχων πλήρη πεποιθήσιν ὅτι
οὐδὲν τὸ ἀδικον αἰτεῖ. Ἐνίοτε ἔχει δι-
καιον, διότι ἡ αἰτουμένη μετάθεσις εἶνε
πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ τόπου· ἀλλ' ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ δὲν ἔχει· ἀλλὰ καὶ τότε δὲν τύ-
πτει αὐτὸν ἡ συνειδήσις του· ὁ διορισμὸς,
ἢ παύσις, ἢ μετάθεσις τοῦ διδασκάλου
τό γε νῦν ἔχον κατήντησαν ρουσφέτια
χρησιμεύοντα πρὸς στέρεωσιν βουλευτικῆς
ἐπιρροῆς· τοῦτο εἶνε τὸ καθεστὸς· τὸ ἐ-
πωφελεῖται· διὰ τοῦτο ἀπέρχεται ὠργι-
σμένος ἂν ἀπαντήσῃ ἀντίτασιν.

Τότε, ἐπὶ τῇ φοβερᾷ ἀπειλῇ τῆς μετα-
στάσεως, λαμβάνεται ἡ ἐσχάτη ἀπόφασις·
δίδεται ἢ διαταγῇ ὁ διδάσκαλος πίπτει
θύμα ἐξιλαστήριον.

Ὁ βουλευτῆς ἀπέρχεται φαῖδρός!

Οὕτω λοιπὸν διατυποῦται τὸ ζήτημα:
Ἀνάγκη ὁ διδάσκαλος ν' ἀπελευθερωθῇ
τοῦ βουλευτοῦ· νὰ τεθῇ ἐκτὸς τῆς πολι-
τικῆς· νὰ μὴ τιθῆται ἐν τῷ μέσῳ τῶν

διαμαχομένων στρατοπέδων της συμπολιτεύσεως και της αντιπολιτεύσεως και πίπτει άδικον θύμα ξένου πολέμου» αί σφαίραι ας διέρχωνται ύπέρ την κεφαλήν αυτού. Προς τούτο πρέπει ν' άγωνισθί συντόμως και ή δημοσιογραφία και οι βουλευταί εκείνοι, οτινες είνε βουλευταί της Ελλάδος και ουχι βουλευταί του δημαρχου και του κομματάρχου αυτών. Όπως κατά την κατάργησιν της δουλείας μεγαλοφρονέστεροι έκρίθησαν οι έχοντες δούλους και συνηγορήσαντες, προς ζημίαν αυτών, ύπέρ της άπελευθερώσεώς των, ομοίως μεγαλοφρονέστεροι έσονται οι βουλευταί, οτινες, προς έπαρχιακήν ίσως βλάβην αυτών, επί του παρόντος, θα αιτήσωνται την άπελευθέρωσιν του διδασκάλου.

Είθε εν τή πρώτῃ συνεδρίασει της βουλῆς, ευγενής τις φωνή ν' άκουσθί από του βήματος :

— Προτείνω ουδεις βουλευτής ν' αναμιχθί εις την κινητοποιήσιν των διδασκάλων, αλλά ν' άφελθί ή ύπηρεσία έλευθέρα να έκτελέσῃ ό,τι νομίζει συμφέρον.

Και οι ταλαιπωροι διδάσκαλοι θα διέλθωσιν ήσυχως άνευ φοβερών όνειρων τους θερινούς τούτους μήνας, άν, έννοείται, δεν κοπή ό μισθός αυτών, διότι τότε άμφιβάλλω άν διέλθωσιν αυτούς παντάπασι και δεν αποθάνωσιν εκ πείνης μέχρι του Σεπτεμβρίου.

ΟΙ ΒΑΛΛΗΝΕΣ ΜΙΣΟΥΣΙ ΤΟΥΣ ΡΩΜΟΥΣ.

Β.

Οι Ρωμοῦνοι κατέχονται υπό της μονομανίας του Παλλατινισμού. Και άρχι ου έκαυχώντο μόνον επί της έν των Λεγεώνων του Τραϊανού καταγωγής των, ουδέν το παραδόξον. Άλλ' έν τή έξάψει του φυλετισμού των τινές αυτών, οίον ό συντάκτης της Σάλλιγγος των Καρπαθίων, ήρχισαν να κηρύττωσιν ότι ή Ρωμουρία είναι προωρισμένη επί κεφαλής των λατινικών λαών να αναπλάσῃ τον κόσμον. Αυποῦμαι μη έχων πρόχειρον την Σάλλιγγα των Καρπαθίων όπως αναφέρω αυτοτελεξεί το πολιτικόν της τούτου σάλπισμα και τας κατά των λοιπών έν Ανατολή εθνοτήτων άπειλάς της!

1 Την «Σάλλιγγα των Καρπαθίων» είβιδεν ό Καίσαρ Βολλίξ, τρέφιος και ούτος της έν Βουκουρεστίω Έλληνικής Σχολής, όστις εγνωμονών άπίστευ τα δίδχατρα Ηυβρίκων και άπειλών βαναύσους τους Έλληνας. Εδραθείς πρό δεκαετίας έν Ρωμουνίε, ότε και έκείνος τ' άσφρόδότερα κατά των Έλλήνων άφθρα του Ίσημόσιον, έγραφα και' αυτού Ιταλιστί σάτυραν, ήν λίαν ίπιτυχώς μετίφρασεν εις ρωμουνικούς στιχούς ό φίλος μου Σ. Κουτούρης. Έκ της σάτυρας έκείνης έν ένθυμομαί πλέον ή τας έπομύνας στράφας :

Creendosi di sangue Antico esser Latino, Lo stolto libertino Il Rodomonte fa... E furibondo oltraggia Chi non ha sua bandiera... Contorciosi qual fiera Férta, a far pietá...

Η δέ Όλιετία την προς ήμας άπάντησιν της κατέστρεψε διά των έπομύνων λόγων :

«Ημείς οι Ρωμοῦνοι έχομεν τάσεις λατινικάς. Έργαζόμεθα δε διά την ίδρύσιν μιας λατινικής Όμοσπονδίας, έν τή όποία ας εισέλθῃ και ή Ελλάς... Η Ανατολή άνήκει εις τους Ρωμουῦνους και εις τους Έλληνας. Όταν ήμείς ήμεθα σύμφωνοι, αί ραδιουργίαι, αί άπειλαί και αυτάί ακόμη αί ένέργειαι του βορείου κολοσσού θέλουσι παραλύσει.»

Καταγωγής λατινικής οι Ρωμοῦνοι τον μετά των άλλων λατινικών λαών σύνδεσμον φρονούσιν ότι όφείλουσι να επιδιώξωσι, διότι ούτω μόνον δύνανται άποτελεσμάτικως να άντικρούσωσι τον εκ του γερμανισμού και του σλαυισμού κίνδυνον. Αυτή δ' είναι ή γνώμη πολλών εκ των πολιτικών της άδελφῆς έκείνης χώρας, ους ή ήλικία και ή πείρα έπρεπε να καταστήσωσι πρακτικώτεροι, άλλ' ολίγινες άρέσκονται εις τό ν' αναμειώσωσι τα περι παλλατινισμού, παγγερμανισμού και πανσλαυισμού λεχθέντα ποτέ.

Ευχαριστούμεν από καρδιάς τους νεορούς Ρωμουῦνους, αξιώσαντας να προσφέρωσι και τή πτωχή Ελλάδα μικράν θέσιν έν τή μεγάλη έκείνη Όμοσπονδία. Δυστυχώς όμως δεν θα δυνθώμεν να κάμωμεν την προσήκουσαν χρῆσιν της τοιαύτης καλωσύνης.

Δέν έννοούμεν, ουδέ δυνάμεθα να έννοήσωμεν έκείνους, οτινες ένώ κηρύττονται όπαδοι και άπόστολοι των ίδρων άρχών της αδελφότητος και αλληλεγγύης των λαών, ζητούσι να διαίρσωσι την Εύρώπην εις τρεις μεγάλας φυλετικάς στρατιάς, έχούσας πάντοτε την χείρα επί της λαβῆς του ζιφους και έτοιμους ν' άλληλοσπαρχηθώσιν εις πρώτην δοθησο-

»Dei Greci chi favella?
»Dice,—ah! sono indegni!
»Non hanno i sommi ingegni,
»I prodi Eroi non han,
»Che la Rumena terra
»Produce ognor feconda,
»In notte onde profonda
»Sepolte resteran.
»Le genti, ah! si Latine,
»Noi Rumeni avendo
»Alla lor testa e unendo
»Le sparse membra un di,
»Legge daranno al mondo,
»Saran di lui sovrane,
»E puniranno il cane
»Greco che le tradi.»
Confiasi a tai detti,
Sbuffa qual toro irato;
Non cessa forsegnato
I Greci a minacciar...
Lessi le sue minaccie
Essendo ancora in letto...
Stranissimo effetto!
Continua a s... badigliar.

Οι στιχοι ούτοι, ών ή τελευταία στροφή είναι έπομύσεις των γνωστών στιχων του Ιακωβάκη Ρίζου :

«Τα είδα, τα άνέγνωσα σε σρωμάμου έπάνω... ουτε φιλολογικήν βεβαίως, ουτε ποιητικήν άξίαν έχουσιν, άλλ' ήσαν πιστή άνακεφαλαίωσι των υπό του άλλως λυσώδους λιβελλογράφου έκείνου τότε δημοσιευμένων...»

μένην περίστασιν. Ίδέα σατανική και άποτρόπαιος, αξία ενός Ναπολέοντος, άλλ' από της όποίας πάς άλλῆς δημοκρατικός όφείλει ν' άποστρέφῃ μετά βδελυγμίας τό πρόσωπον.

Οι ταῦτα κηρύσσοντες Ρωμοῦνοι ας μή εῖπωσιν ήμίν ότι την περι παλλατινικής όμοσπονδίας ιδέαν άσπαζονται και τινες των έν Γαλλία δημοκρατικῶν, διότι ούτοι, τετυφλωμένοι εκ του κατά των Γερμανῶν μίσους, αλγούντες επί ταίς συμφοραίς της έκουτων πατριδος και διψώντες εκδίκησιν, θέτουσιν έν ύστέρη μοίρα τας καθόλου αρχάς και τό της ανθρωπότητος συμφέρον. Τούτους δυνάμεθα να οικτερωμεν, άλλ' ουχι και ν' ακολουθώμεν.

Υπάρχουσι τινες έν Εύρώπῃ εργαζόμενοι ύπέρ του καταρτισμού μιας Εύρωπαϊκής Δημοκρατικής Όμοσπονδίας, έν ή και μόνη εύρίσκουσι την θεραπείαν των λυμαινομένων την ήμετέραν ήπειρον δεινῶν. Τό κήρυγμα τούτων είναι κήρυγμα ειρήνης και ένότητος, έν ψ τό των πρώτων είναι κήρυγμα διαίρεσεως και άλληλοσφαγῆς.

Άλλως τε και υπό πρακτικήν έποψιν ή των νεορωμοῦνων αυτη ιδέα είναι άνεφάρμοστος. Η Γαλλία, ή Ιταλία, ή Ισπανία, ή Πορτογαλλία και τό Βέλγιον δύνανται να άποτελέσωσιν ισχυράν πρᾶγματι Όμοσπονδίαν. Άλλά, τί κοινόν μεταξύ τούτων και της Ρωμουνίας; Αυτη περιτοιχεῖται υπό Σέρβων, Βούλγαρων, Ούγγρων, Ρώσων και Τούρκων. Έχούσα δε τα στοιχεα ταῦτα πολέμου, ποίαν βοήθειαν δύνανται έν ανάγκη να περιμένη εκ της άλληλοσπαρχητομένης Ισπανίας, εκ της Πορτογαλλίας, εκ του Μεξικου, εκ της Βραζιλίας, ή εκ της Βενεζουέλας, μεθ' όλην την λατινικήτητα αυτών; . . .

Ας μή όνειροπολώσιν οι άδελφοί Ρωμοῦνοι. Έστωσαν πρακτικώτεροι. Η θέσις της Ρωμουνίας είναι τοιαύτη, ώστε άπαιτεί τον σύνδεσμον αυτης, ουχι μετά των άπογόνων του Πελαγίου και του Σιδου, άλλά μετά των περι αυτην φυλών. Τοιαύτη είναι ή θέσις και της Ελλάδος. Τοιαύτη είναι ή θέσις και των λοιπών ανατολικῶν λαών. Η σωτηρία πάντων ήμων έγκειται ουχι εις τας ρομαντικότητας, ουχι εις τας πείσματα και τας γελοίας φυλετικάς αξιώσεις, άλλ' εις την όμόνοιαν, εις τον ειλικρινή ήμων σύνδεσμον, εις την αδελφικήν πάντων σύμπραξιν.

Άλλ' είναι τούτο κατορθωτόν; Βεβαίως, έν όσῳ οι διά τας φιλελευθέρους και δημοκρατικάς αυτών αρχάς έγκαυχώμενοι, άντι να ένεργώσιν όλαις δυνάμεισιν ύπέρ της ποθητής ταύτης συμποίας, προσπαθούσι ν' άναρριπίξωσι τα μόλις κατευναζόμενα πάθη και να ένσπερίωσιν εις τους λαούς, ους έκλήθησαν να ποδηγετήσωσι, τό κατ' άλλήλων μίσος, ουδέν καλόν δύνανται να κατορθώθῃ.

Άλλ' άν τό έτιμον τούτο της διαίρεσεως έργον άφίνοντες; εις τους κληρικούς και τους όπαδούς του άπολυτισμού, οι φιλελεύθεροι πάντων των έν Ανατολή

λαών συνεννοηθώσι και συνενωθώσιν όπως διά κοινῆς και περωτισμένης ένεργείας καταρτίωσι τό μυσκρόν του παρελθόντος οικοδόμημα, πιστεύομεν ότι τα άποτελέσματα δεν θέλουσι βραδύνει να στεφώσι τας πατριωτικάς αυτών προσπαθείας.

Ίδού στάδιον ευγενές διά τους έν Ρωμουνία φιλελευθέρους. Έν αυτῳ ας συνηγωνισθώσι μεθ' ήμων. Ας μή άτενίζωσιν εις τον ούρανόν, άλλ' ας ίδωσι τό πρό των ποδών αυτών βάραθρον, χαϊνόν όπως καταπήρ πάντας ήμας, άν δεν σωφρονώσωμεν. Ό,τι δέν πράττομεν εξ αισθήματος, ας πράξωμεν αυτῳ τοιλάχιστον εξ ανάγκης. Ας κλειώμεν τό βιβλίον των άνταγκλήσεων. Πάντες έσφαλλόμεν. Ας καλύψῃ λήθη τα παρελθόντα. Ας ένθυμώμεθα μόνον αυτῳ, όπως ας έν κατᾶπτῳ βλέπομεν τα δεινά, όσα ή διαίρεσις συνεπάγεται.

Η Όλιετία λέγει ότι ή Ανατολή άνήκει εις τους Ρωμουῦνους και τους Έλληνας, άν είναι συνηνωμένοι. Αποκρούομεν μετ' άγανακτήσεως την ιδέαν ταύτην.

Η Ανατολή άνήκει εις πάντας τους έν αυτη λαούς. Ουδεις δε τούτων έχει τό δικαίωμα να στερήσῃ τον έτερον της γῆς ένθα έγεννήθη, ένθα τό πρώτον είδε τό φῶς του ήλιου, ένθα ήκουσε τα πρώτα των πτηνῶν κελδήματα και έδέχθη τό πρώτον άγιον της μητρός φίλημα.

Η Ανατολή άνήκει εις πάντας τους έν αυτη λαούς. Περι τούτων πάντων δυνάμεθα να εῖπωμεν ότι ή Όλιετία λέγει περί των Έλλήνων μόνον και των Ρωμουῦνων: «Όταν πάντες είναι σύμφωνοι, αί ραδιουργίαι, αί άπειλαί και αυταί ακόμη αί ένέργειαι του βορείου κολοσσού παραλύουσι.»

Η Ανατολή άνήκει εις πάντας τους έν αυτη λαούς.

Έλληνας, Ρωμοῦνοι, Σέρβοι, Βούλγαροι, Άλβανοί, Ίλλυριοί, Μαυροβούνιοι, Τούρκοι, πρέπει να έννοήσωσιν ότι σήμερα είναι άδελφοί, τέκνα μιας και της αυτης μητρός, της Ανατολής.

Τα μεταξύ αυτών μίσῃ, οι μεταξύ αυτών διαπληκτισμοί, σπαράττωσι τα στήθη της κοινῆς μητρός και φέρουσι αυτην εις τον τάφον. . . .

Και άπέναντι ήμων ιστανται ή ρωσική άρκτος και ό αυστριακός άετός περιμένοντες ίνα συντελεσθί τό έργον της μητροκτονίας, όπερ άφρονες υιοί άνέλαιβον να φέρωσιν εις πέρας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ.

Ίκανά λόγου άξια χριστιανικά άντικείμενα εύρεν ό κ. Γ. Λαμπάκης κατά την εις Πατρως, Μεσολόγγιον, Άγρίνιον και Βλοχόν περιοδείαν αυτου.

Οῦ μακράν του Άγρινίου υπό την γῆν μέχρι του 1877 έν τῳ κτήματι του κ. Π. Μερουῆνη εκρύπτετο κειωμένη άξιολόγου Βυζαντιακής αρχιτεκτονικής ναός 16 γ. μ. μήκους και 8 γ. μ. πλάτους προσχωθείς εξ Ανατολών μέν υπό του πο-

ταμού Έριμίτσας προς Δυσμὰς δε υπό του Άχελώου, δε αῖφνης ό ιδιοκτήτης μικρόν σωρῶν πετρῶν άνασκαλεύων εύρε τον μέγαν θόλον του Ναού 10 γ. μ. περιφέρειαν έχοντα και κάτωθεν αυτου λαμπρόν ναόν ούτινος ήγνόουν την αξίαν.

Ο ναός ούτος από των θεμελιών αυτου ύφούται εις σχῆμα Σταυρού, ούτινος την βάση άποτελεί έπιμήκης νάρθηξ.

Τοιούτου βυθμού χριστιανικοί Ναοί γνωρίζομεν ότι είνε ή Μητρόπολις της Κολωνίας και Νορμανδικαί τινες Έκκλησίαι έν Σικελία έν Ελλάδα δ' ένα και μόνον τοιούτον γινώσκομεν τό έν τῳ δήμῳ Όρχομενίων Αυτοκρατορικόν οικοδόμημα του Θ' αῖωνος.

Έν τῳ Μονῃ Βλοχου άνευρεν αξιολόγους άγιογραφίας μεταξύ των όποιων διακρίνεται ή έν άριστερῳ του Ναού παράστασις έν ή ό της Μονῆς κτίτωρ Άρχιερέυς γουγκλινῆς προσφέρει δῶρον τον Ναόν τῳ Θεοτόκῳ άνω της παραστάσεως ταύτης ύπάρχει εκτενής χριστιανική έπιγραφή ήτις δυστυχώς είνε βεβλαμμένη προς τα κάτω.

Όσαῦτως πολλοῦ λόγου άξια είνε τα έν Πατραις χριστιανικά εῦρηματα οὔτως έν τῳ αρχαίῳ πόλει των Πατρῶν άνευρε λείψανα βαρυντικού χριστιανικοῦ Ναοῦ.ός εξαγεται εκ μεγάλων μαρμαρίνων χριστιανικών έπιγραφῶν, ίδρυθέντος πρό της πτώσεως υπό του τότε Μητροπολίτου της πόλεως Πελαικίων Πατρῶν.

Όσαῦτως έν τῳ ύπογειῳ ναῖσκῳ του αγίου Ανδρέα υπό τας αρχαίας άγιογραφίας της στέγης άνευρε έτέρας πολλῶ αρχαιοτέρας, μαρτυρούσας την πολιάν και μεγάλην αρχαιότητα του ύπογείου έκείνου του αγίου Ανδρέου καθιδρύματος.

Έν Πατραις άνευρεν και μίαν των αρχαιοτάτων ειδήνων του Αποστόλου Ανδρέου, όστις, ως γνωστόν, είνε ό πολιούχος της πόλεως των Πατρῶν, ένθα κατά την αρχαίαν παράδοσιν έμαρτύρησε.

Την εικόνα ταύτην ως και έτερα λόγου άξια χριστιανικά αρχαιολογήματα κατέβηκεν ό κ. Γ. Λαμπάκης έν τῳ Μουσείῳ της Χριστ. Αρχαιολογικής Έταιρείας.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Και πάλιν ή Κρήτη άποσπᾶ και των άπαθεστάτων τον θαυμασμόν! Ο λαός της έχει γεννηθί διά να κατακτᾶ τας έλευθερίας αυτου! άλλά και πολιτικήν σύνεσιν έπεδείξατο επί του προκειμένου, θυσιάσας την φιλοτιμίαν αυτου εις τό γενικόν συμφέρον του Έλληνισμού! . . .

Ηδη έν Κρήτη ύπάρχει καθαρά Δημοκρατία άφου ή Συνέλευσις, ήτις άνεγνωρίσει και παρεδέξατο τον Γεν. διοικητήν διά της ψήφου της, έχει και τό δικαίωμα ίνα διά της άπλής πλειοψηφίας των μελών αυτης εισάγῃ εις δικήν τον διοικητήν, ύποχρεούμενον άμα τῳ δυσμενῃ ψηφοροία της Βουλῆς να ύποβάλῃ την παραίτησιν του, ήτις θέλει γίνεσθαι δεκτή, καθόσον ή μομφή της συνέλευσεως ήθελεν

εύρεθί βεβαία και νόμιμος υπό της έπί τούτῳ πεμπομένης άνακριτικῆς έπιτροπῆς.

Μελετήσατε τό προνόμιον τούτο της Κρητικῆς Συνελευσεως έλευθεροί Έλληνες! . . .

Η εβδομάς αυτη δύνανται να ονομασθί εβδομάς των εξετάσεων. Εξετάσεις εις τό Ώδειον, εξετάσεις εις τό Λύκειον του Βουλγαρέως, εξετάσεις εις τό Διδασκαλείον, εξετάσεις εις τό Λύκειον Παπαγεωργίου και Κουτούζη. Δυστυχώς μόνον εις τας εξετάσεις του τελευταίου ήδυνήθημεν να μεταβώμεν όπου εξαπλάγημεν διά τας προσόδους των μικρών μαθητῶν και διά την ανάπτυξιν ιδίως της κρίσεως αυτών και την έτοιμότητα περι τό λέγειν και εκθέτειν τας ιδέας των.

Ταῦτα όφείλονται όντως εις τους φιλοτίμους και εύπαιδευτους διευθυντάς και εις τους ύπ' αυτους αξιοτίμους διδασκάλους, πάντας άνούς και τῳ νέωμνηθῶν ύπαδού.

Η εύπροσηγορία, ή μετά των μαθητῶν φιλία, ως εῖπειν, και άδελοποίησις, έντός ολίγου θα φέρῃ βεβαίως τ' άποτελέσματα της και θα πάύσωσιν οι μαθηταί φοβούμενοι τον διδάσκαλον ως τι κακοποιόν όν! . . .

Διηγῆθησαν μαλιστα ήμίν, τό εξής: εις τι των Δημοσίων δημοτικῶν σχολείων ό διδάσκαλος Ζ. μετετέθη ή προήχθη μετά τό πέρας του μαθηματος άνήγειλε τούτο τό διδάσκαλος τοίς μικροίς μαθηταίς, ολίγινες ήσαντο κλαίοντες όλοι όμῶς επί τέλους και ό διδάσκαλος δεν ήδυνήθη να άνθῆξῃ, εκλαίει και αυτός... και οὔτως εξέπληξῃ την συνοικίαν ή παραδόξος αυτη συναυλία, ή τόσον όμως παρήγορος διά την εθνικήν άγωγήν.

Άλλά και έν τῳ Ώδειῳ αῖ πρόδοι, ως πάντες όμοφώνως άποφαινόνται, ήσαν μέγιστα, και εκ τῳ εκπαιδευτηρίῳ Βουλγαρέως αξιοσημείωτοι.

Τό Διδασκαλείον μας δε υπό τον μοναδικόν αυτου διευθυντήν Χαρίσιον Παπαμάρον θάλλει! . . .

Άλλ' όχι! άλλαχού, άλλαχού, ήθέλωμεν, άναπτύσσοντα τα προτερήματά του, διαχέοντα τα αισθήματά του και σκορπίζοντα τον άκατάβλητον πατριωτισμόν του, τον Μακεδόνα Παπαμάρον! . . .

Έν Ελλάδα συμβαίνει ό,τι και έν Τουρκία.

Αῖ αρχαί πολεμοῦσι τοίς πόλτας. Και ή μέν Τουρκία έχει φυλετικούς λόγους, και ό πόλεμος εκδηλοῦται εις άλλας περιστάσεις παρ' ήμίν όμως ό πόλεμος είνε παραδοξώτατος. Καταρτίζονταί λ. χ. σωματεία, εργαζονται άφιλοκερδῶς ύπέρ εθνικῶν σκοπῶν, υφίστανται θυσιάς, συναθροίζουσι χρήματα, πολύτιμα άντικείμενα και άδυνατοῦσι να φέρωσιν εις πέρας τους σκοπούς των, διότι . . . πολεμούνται υπό των κυβερνήσεων.

Ίδού και έν παραδείγμα.

Πρό τινων μηνῶν συνέστη ένταῦθα ή Χριστιανική αρχαιολογική έταιρεία εντός μικροῦ διαστήματος συνέλεξε πολύτιμα

και ειμι», και εις ἀποδείξιν παραθέτει τὸν Vanicek, οὐδένα δὲ οὐτε τῶν εἰδικῶς περὶ τῶν συνθέτων τῆς ἑλλην. γλώσσης διαλαβόντων οὐτε τῶν γενικῶς περὶ τῶν συνθέτων τῶν Ἰαπετικῶν γλωσσῶν καθόλου. Τὸν Clemm, Rödiger, G. Meyer, Schröder, Justi, Γ. Τσερέπην κλπ. ἀντικαθιστᾷ παρὰ τῶν κ. Β. ὁ ἀκριτοὺς συλλογιστὴς Vanicek, ὃ ἀκολουθεῖ *καλῆ τῆ πλάττει* καὶ ὅψ' οὐ ἀπατάται. Διότι οὐδεὶς τῶν εἰρημένων ἀνδρῶν ἐδίδαξεν ὅτι τὸ ὄνομα εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἀμαξιατός, καὶ τοῦτο διότι αἱ δυσκολίαι, αἳ ἡ σύνθεσις τοῦ παρέχει, εἶναι ἀνυπερέβλητοι. Τὸ ὄνομα λοιπὸν δὲν εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἀμαξιατός, ἔχει δὲ κατὰ τὴν γυναικὴν τοῦ φίλου μου κ. Γεωργίου Τσερέπη δδε. Ἐν τῇ Ἰνδ. γλώσσῃ ὑπάρχουσι δύο ἢ καὶ τρεῖς τύποι τοῦ ὀνόματος τοῦ δηλοῦντος τὸν ἄξονα, *aksha, akxi* τὸν πρῶτον ἐμφαίνει τὸ ἑλλην. ἐν τῷ συνθέτῳ ἀμαξιατός, τὸν β' τὸ λατ. *axiis*, λιθ. *axi-s*, ἀργ. Βουλγ. *oxi*. Οὐδὲν λοιπὸν κωλύει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι καὶ ἐν τῷ ἑλλην., ὅπως καὶ ἐν τῷ Ἰνδ. διεσώθησαν οἱ τύποι *axi* καὶ *axi* καὶ ὅτι ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ἀμαξιατός τοῦ ἀξι προήλθεν ὁ τύπος *αμαξιατός*, ὅθεν τὸ ἀμαξιατός καθάπερ ἐκ τοῦ βίου ἐγένετο *βιοτικός*, ἀλλήθως δὲ τοῦ ἀλαλά(η), πρὸβλ. *ἀλφι-ἀλφι-τόν*, *πειραρ* ἀπειριτός.

Τὴν παραγωγὴν ταύτην εὐρίσκει πιθανὴν ὅστις ἐνθυμεῖται τὴν ἀκόλουθον μεθοδολογικὴν ἀρχὴν τῆς γλωσσικῆς ἐπιστήμης: ὅσο μάλλον ἀσυνήθης καὶ μονήρης φαίνεται ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις γλωσσικοῖς μνημείοις λέξις ἢ τύπος τις, τόσο πιθανώτερον ἐκ τῶν προτέρων εἶναι, ὅτι ἐν τῷ ἀσυνήθει καὶ παραδόξῳ τούτῳ τύπῳ ἢ λέξει διασώζεται ἀρχαιοτάτης καταστάσεως λείψανον, διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον, ὅτι ἡ ὁδός, δι' ἣς οἱ ἀνθρώποι προβαίνουσι δημιουργοῦντες τὴν γλώσσαν, ἢ *αναλογία*, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀδηγήσῃ τοὺς λέγοντας ἐπὶ τὴν δημιουργίαν τούτου, ἀπὸ ἐλλείπουσι πρότυπα, ἢ ἀναγκαιότητα εἰς πάσαν ἀναλογίαν. Ἀποδεικτικῶς δὲ γενομένης τῆς παραγωγῆς ταύτης, πάσαι αἱ ἀνωμαλίαι ἐκλείπουσι, καὶ ἡ λέξις καθαρθεῖσα τὴν τραγικὴν καθάρσιν θὰ ἐγκριθῆ εἰς χρῆσιν τοῦ λοιποῦ, ἐλπίζομεν, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀδυσωπήτου αὐτῆς κατηγοροῦ κ. Δημητρίου Ν. Βερναρδάκη.

Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ.

Η ΛΕΥΚΗ

Β'

Ἡ ἀρπάγη.

Συντάξις. ὁτ. σελ. 219.

Ὁ Γιάννης Μαθαρίας ἐξήτασε διὰ τοῦ φανοῦ τὸ ἀναίσθητον ἐκεῖνο σῶμα. Πάντα τὰ μέλη αὐτοῦ ἦσαν διεσχισμένα ὑπὸ τῶν ὤφθαλμων, ἡ δὲ ἀβρότης αὐτῶν δὲν ἐμαρτύρει τὴν ἀπίστευτον ἰσχύν τῆς θελήσεως, δι' ἣς ὁ νέος εἶχε δαμάσει τὴν θύελλαν. Οἱ ὀδόντες αὐτοῦ συνέσφιγγον τὴν λαβὴν

βραχίους ἐγγχειριδίου. Οἱ ξανθοὶ αὐτοῦ βόστροχοι ἐκάλυπτον τὸ εὐρὺ καὶ νοήμον αὐτοῦ μέτωπον.

— Πέθανε ὁ μορφονόος; εἶπεν ὁ Γιάννης Μαθαρίας. Γιατί ἂν μπορούσαν ν' ἀκούσουν τ' αὐτὰ του καὶ νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια του, δυστυχία σ' ἐμὰς!

Ὁ Σκυλοπέτης ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ νέου καὶ ἐθήκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ.

— Ἡ καρδιά του χτυπᾷ ἀκόμα! εἶπε.

— Ἀς τὸν ἀποτελειώσωμεν, εἶπεν ὁ Γιάννης Μαθαρίας, καὶ ἀνύψωσε τὸν πέλεκυν αὐτοῦ.

Πρὸ τοῦ Λύκου, πρὸ τοῦ Τόμ, γυνὴ τις ἀνεκάλυψε τὴν Λευκὴν, ἢ Γιαννοῦ, ἢ ἀνεσκιρτήσεν ἡ καρδιά ἀμα τῆ κραυγῆ τῆς νεανίδος. Ἡ τάλαινα μήτηρ μόλις προῦλαβε νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτῆς, νὰ προσάσῃ αὐτὴν διὰ τοῦ σώματος, νὰ κραυγάζῃ: «Ἄχ! Λευκὴ μου! πάει, χάθηκες!» καὶ εἶπε πρὸς τὸν Λύκον διὰ βραχύνῃς καὶ τρεμούσης φωνῆς.

— Σῶπα! σῶπα! μὴν πῆς λέξι! Δὲν ἄκουσες τίποτα, δὲν εἶδες τίποτα. Ναί, εἶνε ἡ Λευκὴ μου, ἡ κόρη μου. Λυπήσου τὴν. Τὴν ξέρω τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου μας. θὰ τὴν σκοτώσουν γιατί ἤλθε εἰς τὴν ἀπρογίαλιαν πριχὸν παντρευθῆ. Μὰ δὲν θὰ μὰς προδώσῃ. Ἦθε εἶται νὰ ἰδῆ, ἀπὸ περιέργεια. Ἄκουσε, Λύκο, σὺ δὲν εἶσαι κακός. Μιὰ φορὰ μ' ἀγάπησες, δυνατὸς ὁ Ἰβὼν ἦτανε κεῖ πάνω, εἰς τὴν Ρωσία. Δὲν τὸ ξέχασες. Δὲν εἶπα τίποτε τοῦ Ἰβὼν, κ' ἔγενεος φίλος του. Τώρα ἤρθε ἡ σειρά σου, γλύτωσε τὴν Λευκὴν.

Ἄλλ' ἐν φ' ὁ Λύκος ἤκουσε τὴν ὀλοφυρομένην ταύτην μητέρα, ἢ Λευκὴ εἶδε τὸν πέλεκυν τοῦ Γιάννη Μαθαρίας ὑψούμενον ὅπως κατενεχθῆ κατὰ τοῦ τάλαντος ναυαγοῦ. Κατέβαλεν ἔσχατον ἀγῶνα, ἐκίνησε τὰ αἰμωδιασμένα αὐτῆς μέλη καὶ ἀποθήσασα τὸν ἀλίαν καὶ τὴν μητέρα αὐτῆς ὤρμησε καὶ προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Γιάννη Μαθαρίας, κραυγάζασα:

— Λυπηθῆτέ τον, φθάνει ὅσους σκοτώσατε, λυπηθῆτέ τον.

Πάντες ὀπισθοχώρησαν ἐκπληκτοί.

— Λευκὴ! κόρη μου! τί κάνεις; εἶπεν ὁ Ἰβὼν.

Καὶ ἠθέλησε νὰ λάβῃ αὐτὴν ἐν τῇ ἀγκάλῃ του, ἀλλ' αὐτὴ ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν ψυχρῶς.

— Μὴ μὲ πλησιάζεις! μὴ μ' ἀγγίζεις! Εἶνε μολυσμένα μετ' αἷμα τὰ χέρια σου!

— Σὺ, Ἰβὼν, ἠρώτησε πρῶτος ὁ Γιάννης Μαθαρίας, σὺ ἔφερες ἐδῶ τὴν κόρη σου; τὴν ἔφερες γιὰ νὰ μάθῃ; μὴν ἐδιαλέξῃ κανένα ἀπὸ μὰς γι' ἀρραβωνιστικὸν της κ' ἤρθε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ γάντζο της γιὰ σημάδι πῶς θανε ὑπάκοη καὶ σκλαβα του;

— Κακομοίρα Λευκὴ μου! ἐπιθύρουν ὑποκόπως ὁ πατὴρ πιέσας τὸ μέτωπον αὐτοῦ διὰ τῶν χειρῶν του.

— Ναί, κακομοίρα εἶμαι, εἶπεν ἡ Λευκὴ ἀλλοφρόνως, ποῦ ἔζησα τέτοια ζωὴ, ποῦ ἔφαγα τὸ ψωμί ποῦ μ' ἔδινες χωρὶς νὰ βλέπω πῶς ἦταν βουτηγμένο εἰς τὸ αἷμα, ποῦ ἐνδυνάμουν ἀπὸ κλεψίματα...

γιατί αὐτὰ τὰ φορέματα ποῦ φορῶ, αὐτὸ τὸ δακτυλίδι πῶς ἔχω εἰς τὸ δακτυλὶό μου ὅλα ξένα εἶνε καὶ χύθηκε αἷμα γι' αὐτὰ, εἶπε διὰ σταρακτικῆς φωνῆς. Ὅτι ἀγάπησε ἡ καρδιά μου εἰς αὐτὸν τὸν κόσμο ὅλα θάνατο μυρίζουν. Ἄχ! ἄλλη δουλειὰ δὲν κάνεις καὶ σὺ καὶ οἱ σύντροφοί σου παρὰ νὰ σκοτώνετε, νὰ σκοτώνετε τοὺς ἀτυχούς ποῦ σὰς ῥίχνει εἰς τὴν ἀπρογίαλιαν ἢ φουρτοῦνα καραβοτσακισμένους, γυμνοὺς, μισοπεθαμένους.

Αἱ χεῖρες δ' αὐτῆς ταῦτα λεγομένης συνεστρέφοντο σπασμαδῶς καὶ διεσχίζον τὸ κάλυπτον τοὺς ὤμους αὐτῆς ἐπώμιον.

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ Κουρίλης, ὁ γραμματοδιδάσκαλος, ὁ σοφὸς τῆς Τραμπλάδης, μὴν μιλάς ἐστὶ γιὰ ταῖς συνήθειαις τοῦ τόπου μας. Ἀπὸ τὴν θάλασσα περιμένομε νὰ ζήσωμε. Πριχὸν γέννη ἢ Ἐπανάστασις, τὸ εἰσὸδημα τὸ εἶνε ὁ ἀφέντης, τῆς χώρας, τώρα ποῦ δὲν ἔχομε ἀφέντη τῶχομε μετς. Ὁ Θεὸς δὲν μὰς ἔδωκε ἀμπελοχώραφα γιὰ νὰ ζοῦμε μὰς ἔδωκε αὐτὸ τὸν κάδο καὶ σκουντᾷ μετ' ὃ χέρι του τὰ καράβια κατὰ πάνω του. Δὲν μὰς ἔβαλε πάνω εἰς αὐτὰ τὰ κατὰβραχα γιὰ νὰ ποθάνωμε ἀπ' τὴν πείνα καὶ ὄσους μὰς ῥίχνει ἔξω μισοπνιγμένους τοὺς ῥίχνει μετ' τὴ θέλησί του, γιὰ νὰ μὰς θρῆψῃ.

— Μὴν κατηγορᾷς τὸν Θεόν, εἶπεν ἡ δυστυχὴς νεανίς, σεῖς κλέβετε καὶ σκοτώνετε, καὶ φταίει ὁ Θεός;

— Μὴν τὸν ἄκουσ' αὐτὸν τὸν Ταρτοῦρα, Λευκὴ! ἐπιθύρουν ὁ Ἰβὼν εἰς τὸ οὐς αὐτῆς. Μιὰ φορὰ ποῦ δὲν μπορούσε νὰ βγάλῃ ἓνα δακτυλίδι ἀπὸ τὸ φουσκωμένο δακτυλο μίαν γυναίκα ποῦ πνιγύτανε, τῆς τῶκοψε τὸ δάκτυλο μετ' ὃ δόντια του.

— Ὡ, τὸ θηρίο! εἶπε μετὰ φρίκης ἡ Λευκὴ.

Αἰσθανθεῖσα δ' ὅτι αἱ δυνάμεις ἐγκατελίμπανον αὐτὴν ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Γιάννη Μαθαρίας καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν ἐσθεσμένη φωνῇ.

— Γλύτωσ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο!

— Ὅχι, δὲν μπορῶ, ἀπεκρίθη, μονάχα οἱ νεκροὶ δὲν μιλοῦν. Σὰν ζῆση, σὰν μιλῆσῃ, ὄλοι μὰς ἐδῶ χανομασθε.

— Ἡμεῖς κάνομε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Κουρίλης. Φταίει ὁ μπόγιας γιὰ τὸ αἷμα ποῦ χύνει; ὁ νόμος σκουντᾷ τὸν καταδικὸ κατὰ ἀπ' τὸ μαχαίρι του. Ὁ κνηγὸς σκοτίνει τὸ ἀγγίμι δίχως λύπη καὶ ὁ στρατιώτης...

— Σῶπα! εἶπε τραχέως πρὸς αὐτὸν ὁ Γιάννης Μαθαρίας, οὐτινος ἡ καρδιά βαθέως συνεκινήθη ἐκ τῶν λυγμῶν τῆς τάλαιπάρου νεανίδος ἐναγκαλιζομένης τὰ γόνατά του. Γιὰ ἓνα μονάχα μπορῶ νὰ σοῦ δώσω ὑπόσχεσιν, εἶπε πρὸς αὐτὴν, γιὰ μένα, ἐγὼ δὲν θὰ τὸν κτυπήσω.

— Μὰ τότε σὺ θὰ τὸν σκοτώσῃς, πατέρα, ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ, σὺ ὁ στρατιώτης τοῦ Βοναπάρτη; Δὲν ἔχεις μέσ' εἰς τὰ στήθια σου καρδιά; Αἶ, ἄκουσέ με. Ἄν μοῦ γλυτώσῃς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο ἀπ' αὐτοῦς τοὺς φονιάδες, θὰ τὰ ξεγᾶσω ὅλα δσα εἶδα ἀπόψε, θὰ σοῦ χαμογελάω καὶ, θὰ σ' ἀγαπᾶ ἀκόμα.

— Τί σὲ νοιάζει γιὰ τὴν ζωὴν αὐτοῦ

τοῦ τιποτένιου; εἶπεν ὁ Γιάννης Μαθαρίας. θὰ μὰς προδώσῃ. Ἡ ζωὴ τῶν γονέων σου θανε εἰς τὰ χέρια του. Ἀφίνω πειὰ τὴ δική μου.

— Ἄν πεθάνῃ ἐμπρός μου, μετ' ὃ θέλημά σας, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς ἀνεπίσασα τὸν Ἰβὼν καὶ τὸν Μαθαρίας, κάνω ἔργο πῶς δὲν θὰ περάσω πειὰ τὸ κατῶφλι τοῦ πατρικοῦ μου σπιτιοῦ.

Καὶ ἐθεώρησε συντόμως τὴν ὠχρὰν καὶ εὐγενῆ μορφήν τοῦ ναυαγοῦ, ὅσει ἤδη ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ἦτο ἴδιον αὐτῆς κτήμα.

— Δὲν θὰ πεθάνῃ, εἶπεν ὁ Ἰβὼν. Ἐγὼ δὲ ζῆτῶ μερικὸ ἀπ' τ' ἀποφασισὰ καὶ πέρνω αὐτόνε. Σὰς δίνω ὑπόσχεσι πῶς δὲ θὰ μὰς προδώσῃ. Εἶνε λιγοθυμισμένος. Τίποτε δὲν ἄκουσε, τίποτε δὲν εἶδε, τίποτε δὲν ἐξούρει.

— Καλὰ, εἶπεν ὑποκριτικῶς ὁ Κουρίλης, μπορεῖς νὰ τόνε γλυτώσῃς ἐστὶ εἶνε ἡ συνήθεια τοῦ τόπου μας; μὰ ἡ κόρη σου εἶδε καὶ ἄκουσε καὶ κανεὶς ἀπὸ μὰς δὲν εἶνε ἀρραβωνιαστικὸς της.

— Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της εἶμ' ἐγὼ, εἶπεν ὑπερφάνως ὁ Μαθαρίας. Δὲν λέγω ἀλήθεια, Λευκὴ;

Ἡ δυστυχὴς νεανίς ἐνόμισεν ὅτι ἐμελέε ν' ἀποθάνῃ. Ὁ Κουρίλης ἐβλεπεν αὐτὴν κακεντρεχῶς μειδιῶν συνήγαγε ὄλον αὐτῆς τὸ θάρρος καὶ εἶπεν:

— Θὰ γείνω γυναίκα σου, Γιάννη.

Καὶ ὑψάσασα πρὸς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς κατέπεσε γονυκλινὴς ἐνώπιον τοῦ σώματος τοῦ ναυαγοῦ.

Γ'

Ὁ Ἰβὼν.

Ἡμέραι τινὲς εἶχον παρέλθει ἀπὸ τοῦ συμβάντος, ὅπερ ἀφηγήθημεν. Τὸν ναυαγὸν εἶχε παραλάβει εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ὁ γέρον στρατιώτης. Ἡ Λευκὴ ἐκάθητο παρὰ τὴν ἐστῖαν ἀνὰ μέσον τοῦ Μαθαρίας καὶ τοῦ νεανίου. Ὁ πρῶτος ἐφόρει χονδροειδῆ ἐπενδύτην, δι' οὗ ἠψήφει τὴν καγεράν τοῦ ὠκεανοῦ οὐμίχλην, ὁ δὲ δευτερός ἦτο φιλαρέσκως ἐνδεδυμένος. Ἡ κομψὴ αὐτοῦ καθμιρὴν περισκελὶς καθάκαετο μέχρι τῶν σιλιπνῶν τοῦ ὑποδημάτων καὶ τετραγώνως μονόελοσ ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ ἀνθοκεντήτου αὐτοῦ μεταξίνου. Ἐσωκαρδίου Ἐραίνετο λίαν εὐηρεσθημένος ἐκ τῆς ἐνδυμασίας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκ τῆς κομώσεως, αὐτοῦ ἦν ἐξήταξο συχνὰ ἐν τῷ κατόπτηρ κινῶν τὴν κεφαλὴν. Τέλος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπίσχη ἐπὶ πλέον τὴν ἀνυπόμονησιν αὐτοῦ καὶ ἐπιθύρουν:

— Τί βάρβαρος τόπος! Οὐτε ἓνας κούρεὺς δὲν εὐρίσκαται!

Ὁ Μαθαρίας ἐμειδίασε περιφρονητικῶς ἐπὶ τῇ ταύτῃ ἐκδηλώσει φιλαρεσκείας, ὁ ἀνδρὸς, ὅστις ἐν τούτοις ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ ἐγγάτου κινδύνου ἐκτάκτον ἐπέδειξε σθένος ψυχῆς καὶ καρτερίας. Ἡ Λευκὴ, τὸναντιόν, ἐθάρρει μετ' ἐκστάσεως τινος τὸν περίκομφον νέον, ὅστις μάτην ἀποπειραθείς νὰ καταστῆλῃ παρατεταμένον χάσμα, εἶπεν αὐτῇ διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων.

— Θέλεις, καλὴ μου κόρη, νὰ μοῦ τρα-

γῶδησῃς ἐκεῖνο τὸ μυρολόγι, τὸ ὅποτον ἔλεγεσ χθὲς μετ' τὴν μητέρα σου; Ἐχει μιὰ ἀγρίοτητα ποῦ μ' εὐχαριστεῖ πολὺ. Ἐγὼ θὰ σε συνοδεύσω μ' αὐτὸ τὸ βιολί, τὸ ὅποτον ἐσώθη ἀπὸ τὴν τρικυμίαν ὅπως καὶ τὰ καλά μου ἐνδύματα.

— Μετὰ χαρᾶς, κύριε Ἰούλιε, ἀπεκρίθη ἡ Λευκὴ.

Κύριε Μαθαρίας, εἶπεν ὁ νέος δεῖξας εἰς τὸν ἀλίαν τὸν ἀνηρημένον ἀπὸ τοῦ τοῖγου βιολίου, δόσε μου αὐτὸ τὸ ὄργανον.

Ὁ Μαθαρίας δὲν ἐκινήθη. Ἄλλ' εἶτα εἰς ἱκετευτικὸν τῆς νεανίδος ὀπίκων βλέμμα ἀνηγήθη, ἔλαβε τὸ βιολίον διὰ τῶν χονδρῶν τυλιγδῶν αὐτοῦ χειρῶν, ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτὸ καὶ κατέπεσε. Τὸ ζύλον ἐπείρε, αὐτὸ δὲ χορδαὶ ἐρράγησαν.

— Ἀδέξιε! ἐφώνησεν ὁ νέος ὀργίλως.

— Αἶ, τί νὰ σοῦ κάμω, ἐγὼ δὲν εἶμαι συνειδημένος νὰ πιάνω εἰς τὰ χέρια μου τέτοια πράγματα, εἶπεν ὁ Γιάννης Μαθαρίας δι' ἠθους βλακωδούς ὅψ' ὁ ἡσκημένον βλέμμα θὰ διέβλεπεν ἐκφρασιν κακεντρεχῶς χαρᾶς.

Ὁ ὀξύς τόνος, ὃν ἐξέπεμφαν αἱ φωναὶς χορδαί, ἀντήχησεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Λευκῆς, ἣτις ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε στόνον ὀδυρμῆνης ψυχῆς. Κατέπεσε δὲ δέσμη σπάρτων, ἢ αἱ χεῖρες αὐτῆς ἐθλίβον ἐπὶ τῆς καρδίας της.

Ἐκυψεν ἐσπευσμένως καὶ ἀνησῶχος ὅπως ἀναλάβῃ αὐτὴν, ἀλλ' ὁ Μαθαρίας ἐκράτει ἤδη ἐν χερσὶ τὰ σπάρτα, ἀντὶ δὲ ν' ἀποδώσῃ αὐτὰ:

— Ἀπὸ πότε τὰ σπάρτα εἶνε τόσο σπάνια; δὴ εἰς τὸν τόπο μας, εἶπεν εἰρωνικῶς, καὶ τὰ μαζεύουν καὶ τὰ δίνουν εἰς ταῖς κέρας;

Ἡ Λευκὴ ἔτεινε καρτερικῶς τὴν τρέμουσαν αὐτῆς χεῖρα πρὸς τὸν Μαθαρίας ὅπως ἀνακτήσῃ τὴν δέσμην ἐκείνην τῶν κειμένων ἀνθρώπων ἢ ὑπώπτειεν ὅς δειγμα ἔρωτος τοῦ νέου. Ἄλλ' ὁ Μαθαρίας εἶπεν εἰς αὐτὴν ἀνηλεῶς:

— Βλέπω πῶς σοῦ κοστίζει νὰ τὰ χάσῃς, Λευκὴ. Καὶ ποῖός σου τῶδωκε αὐτὸ τὸ πολυτίμητο ὄφρο.

Ἡ Λευκὴ δὲν ἀπήντησε.

— Γιατί κρατεῖς μυστικὸν ἓνα πρᾶγμα ποῦ δὲν εἶνε μυστικὸν; εἶπεν ἀμερμῶνως ὁ Ἰούλιος. Αὐτὰ τὰ σπάρτα τὰ ἐκόψαμεν μαζὺ εἰς τὸ μέρος ὅπου μ' ἔβγαλαν τὰ κύματα.

Ἡ Λευκὴ ἠσθάνθη μυστικὴν λύπην ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ ταύτῃ. Ὁ νεανίας ἐθεθήλου διὰ τῆς ἀθυροστομίας αὐτοῦ τὸ ἀπόκρυφον, ὅπερ αὐτὴ ἐνόμιζεν ἱερὸν.

Ὁ Μαθαρίας ἐξηκόντισε βλέμμα ἐμπλεων ψυχρῶς τὰ ἀνθ' ἐν τῇ ἐρυθρᾷ τέφρῃ τῆς ἐστίας. Εἶτα, κύψας πρὸς τὴν Λευκὴν, εἶπε ταπεινῇ φωνῇ:

— Μὴ ξεχνᾷς πῶς εἶσαι ἀρραβωνιστικὴ μου. Κύττα μὴν ἀγαπήσῃς αὐτὸ τὸ πετεινάρι μετ' ὅσπρα τὰ χέρια καὶ τὰ τρώχια φορέματα. Σὰν τὸν ἀγαπᾷς, συμφορά του!

Καὶ ὑψιφάνως εἶτα ἐγερούεις:

— Καλὴν νύκτα, Ἰβὼν! καλὴν νύκτα, Λευκὴ! Καὶ τοῦ λόγου σου, καλὴν νύκτα,

κύριε Ἰούλιε. Πάγω νὰ βρῶ κατὶ φίλους. Αἱ τελευταὶ αὐτῆς λέξεις ἐλέχθησαν μετ' ἐκφράσεως ἣτις ἐτάραξε τὸ πνεῦμα τῆς νεανίδος δι' ἀορίστου ἀνησῶχίας.

— Τί σοῦ εἶπεν ὁ Μαθαρίας, ἠρώτησε μειδιῶν ὁ Ἰούλιος, καὶ οἱ λόγοι του σ' ἐκάμαν τόσο σκεπτικὴν;

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ Ἰβὼν ἐπλησίασεν εἰς αὐτοῦ.

— Αὐτὸ ποῦ μοῦ εἶπε θὰ τὸ μάθῃς, κύριε Ἰούλιε, ἀπεκρίθη ἡ Λευκὴ διὰ φωνῆς ταπεινῆς καὶ τετάρραγμῆνης. Ἀπόψε, δίχως ἄλλο πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω... κρούφα!

Ὁ νεανίας κατέστειλε μετ' ἀκραῖ ἐτοιμότητος πνεύματος κίνημα ἐκπληξέως μέλλον νὰ διαφύγῃ αὐτὸν καὶ ἀπ' οὐ ἀντήλαξε πρὸς τὸν Ἰβὼν ἀσημάντους τινὰς φράσεις ἀνήλθεν εἰς τὸ δαρμάτιον αὐτοῦ.

Ἡ μυστικὴ αἰτία ἠνάγκασε τὴν νεανίδα τοιούτῳ τῷ ἀποτολήμῃ. Αἰτία εὐνόητος. Ἀπὸ τῆς σιγήνης τοῦ ναυαγοῦ, ἢ Λευκῆ, ἀφουκισθεῖσα ἐκ τοῦ ληθάριον αὐτῆς καὶ τῆς βαθείας ἀνίας ἠσθάνθη ἐνδιαφέρον τε ἐν τῷ βίῳ της. Ἀπὸ τῆς χαρᾶς ὅτι ἔσωσε τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, ἀπὸ τῆς εὐσπλαγγνίας πρὸς αὐτὸν μετέπεσαν εἰς θαυμάσιον τινα πρὸς τὸν νέον ἐκεῖνον τὸν κατὰ πάντα ὑπέρτερον τῶν κατωτέρων τῆς Τραμπλάδης. Ἀπεφάσισε δὲ νὰ σώσῃ αὐτόν. Ἡ καρδιά αὐτῆς ἐχρησίμευσεν ὡς ὑπόβαθρον εἰς τὸν ξένον, ὅστις ἦτο κοινὸς ἴσως εὐπατριδης, ἀλλὰ κατέστη ἢ προσώποπόησις πάντων τῶν νεανικῶν αὐτῆς ὄνείρων. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἠγάπα τὸν Ἰούλιον ἐνδομύχως, χωρὶς οὐδέ πρὸς ἑαυτὴν εἶναι τὸ ὁμολογῆσθαι. Μόνον, ἐν τῷ δαρμάτιῳ αὐτῆς κεικασμένην ὀνειροπόλοι αὐτὸν ἀνευ τύψεως συνειδότης, ἢ κροατο διὰ τῶν ὠτων καὶ τῆς καρδίας αὐτῆς τὸν κρότον τῶν βημάτων καὶ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἐν τῇ σιωπηλῇ οἰκίᾳ. Ἐν τῇ μονῶσει ἐκείνῃ συνήπτε μετ' αὐτοῦ φαντασιώδεις συνδιαλέξεις, ἀλλ' αὐτοῦ εὐρίσκατο ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐταπεινοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ μόλις ἠδύνατο ν' ἀπάντησῃ. Τότε ἐνδομύχως ἐμέμφετο τὸν νέον ἐπὶ τῇ μυστηριώδει ἐκείνῃ ἀθυμίᾳ, ἣτις ἐθλίβεν αὐτὴν, καὶ ἦν ἐνίστη ἐξέλεῖσθαι ὡς φόβον ἢ ἀποστροφήν πρὸς αὐτόν. Πᾶς ἦτο δυνατὸν νὰ μαντεύσῃ ἡ δυστυχὴς νεανίς ὅτι ἡ ἀφελὴς ἐκείνη ἀμνησῆα ἦτο τὸ πρῶτον σημεῖον ἰσχυροῦ πάθους;...

Αἱ ἀπεικαὶ λοι

υπό παραδόξου λάμψεως μαρτυρούσης την άρρενωπότην και ήρωικήν απόφασιν της καρδιάς αυτής.

Ο Ίούλιος έλαβε την παγεράν χειρά της έν ταις χερσίν αυτού και έγκύσας αυτήν εις τό δωμάτιόν του, ειπε:

— Μολοντί μου ύπεσχθήσ, δέν ήλπικα τέτοια εύτυχία!

— Εύτυχία! ύπέλαβεν ή Λευκή. Για εύτυχία μιλάς την στιγμή που κινδυνεύει ή ζωή σου.

— Τι θέλεις να ειπής; ύπέλαβε μειδιών ό νέος.

— Θέλω να ειπώ, επανέλαβεν έντόνωσ, ότι ό Γιάννης Μαθαρίας είνε άρραβωνιαστικός νέος, ότι σε ζηλεύει, σε μισεί, και θα σε σκοτώσ.

— Α! Ο κύρ Μαθαρίας είνε ζηλιάρης! ειπε και αυθις ό Ίούλιος έλαφρψ πνεύματι.

— Σώπα! σώπα! ύπέλαβεν ή Λευκή άγωνιώδως, διότι έν τή καρδιά αυτής συνήπτετο σφοδρά πάλη.

Τήν πρώτην στιγμήν δέν άνελογίσθη τά έπακόλουθα της απόφάσεως αυτής, τουτό μόνον έχουσα κατά νουν, να έμποδίση έν έγκλημα και κά σώση ένα άθώον. Η άφασίαις αυτή έφαινετο εις αυτήν ιερών καθήκον, άλλ'αφνης έσκέφθη ότι άν άπεκάλυπτε τάς βδελυράς της οικογενείας αυτής κακουργίας, θα ένεποιεί εις αυτόν φρίκην και βδελυγμαίαν. Έν τούτοις δέν άπεδειλίασεν, άλλ' έξηκολούθησε μετά σθένους:

— Δέν ζεύρεις που είσαι! δέν ζεύρεις με ποιάν μιλάς! Αχ! ύστερ από μια στιγμή θα με σιχαινέσαι χειρότερα από κάθε διακονήσ.

— Τι λέγεις, Λευκή! είνε αδύνατον έψιθύρισεν ό Ίούλιος, διότι σ' άγαπώ, και τίποτε εις τόν κόσμον.

— Μήν τό έλπίζεις, κύριε Ίούλιε, γιατί θα σου φανερώσω ένα φοβερό μυστικό.

— Σε άκούω, Λευκή.

— Δέν άκουσες ποτέ να μιλούν για κάτι τόπουσ, που οι άνθρωποι τους ζούν με καρδοτασασίματα; Αί, να, έτσι ζούν, Ίούλιε, και οι ψαράδες της Τραυβλάδης.

— Τι λέγεις; άνέκραζεν ό Ίούλιος, ούτινος αίφνιδια ώχρότης κατεκάλυψε την μορφήν.

— Και έχώρησεν έν βήμα προς τά όπίωσ.

— Ναι, κάνουν τά καράβια που περνούν άπ' εδω να πέφτουν έξω, και κλέφτουν, τι έχουν μέσα και σκοτώνουν όσους είνε μέσα! ειπεν ή Λευκή μετ' εζάψως. Και τώρα πές μου, δέν με σιχαινέσαι; Μα, σου κάνω όρκο πώς δέν τάξερα αυτά τά κακουργήματα έως εκείνη την νύκτα της φουρτούνας που σ' έγγλώσσα από τόν θάνατο.

— Πώς! σύ; ειπεν ό Ίούλιος πλησιάσας.

— Ω! άπ' εκείνη τή στιγμή δέν μπορώ, δέν μπορώ να τους ύποφέρω αυτούς τους ανθρώπους. Θέλω να φύγω άπ' αυτόν τόν καταραμένο τόπο! Άκουσε με! ό Μαθαρίας άπόψε σ' έφοβήρισε πώς θα σε σκοτώσ και ό Μαθαρίας δέν φοβερίζει δυο

φοραίς. Κ' εγώ, δέν θέλω να γείνω γυναίκα του, θ' ανατριχιάζω άμα μ' άγγίζουν τά ματωμένα χέρια του. Και οι δυο μας θα φύγωμε άπόψε.

— Πώς; ειπεν ό Ίούλιος.

— Να πώς. Να πάμε σ' τό λιμανάκι που κρύβουν οι ψαράδες ταις βάρκαις τους να πάρωμε μια, και να πάμε σ' του παπα Κερβακά. Ο παπας θα μας φυλάξη όσο να βρούμε τρόπο να φύγωμε.

— Μα δέν φυλάγουν σ' τους βράχους άνθρωποι σας δια να δίνουν ειδήσι σε εκείνους που κλέπτουν και σκοτώνουν τους ναυαγούς όταν έρχονται άκτοφύλακες;

— Ναι! μα τόν όρκο που πάγει σ' ταις κρυφώνες δέν τόν φυλάνε. Γιατί, βλέπεις, δέν ζούν μονάχα από τό τσάκισμα των καραβιών. Έκτός από την ψαρκήν βγαζούν και πέτρα, πουρά από μέσα από σπηλιές που τά λέν κρυφώνες σ' τόν τόπο μας και πέν ως μέσα σ' την θάλασσα. Όλο τό καλοκαίρι οι χωρικοί εδω άφίνουν τό φως του ήλιου και δουλεύουν έκεί μέσα.

Αυτόυ θαρρώ πώς κρύβουν όσα κλέφτουν από τους καρδοτασασίμενους. Άπ' αυτό τό σπήλαιο θα φύγωμε. Ας πεθάνω εγώ, Ίούλιε, μα σύ θα γλυτώσ.

— Τι καλή κόρη που είσαι! ειπεν ό Ίούλιος.

— Έλα! έλα! επανέλαβεν ή Λευκή. Πριν ξημερώσ η πρέπει να κρυφθώμε σ' ταις κρυφώνες.

Ο Ίούλιος ένδυθεις επενδύτην ήκολούθησε την νεανίδα.

Η Λευκή είχεν άφήσει εις τό δωμάτιον αυτής τάς λέξεις ταύτας κατεστυμμένως και δια τρεμούσης χειρός γραφείσας:

«Πατέρα, ή ζωή του κυρίου Ίουλίου κινδυνεύει. Δέν μπορώ να τόν άφήσω να χαθή. Δέν μπορώ να γείνω γυναίκα ενός φονιά. Γι' αυτό φεύγω, πατέρα! μήν καταρασθής την κόρη σου!»

(Επιτελεί ένωμα.)

Η ΒΥΡΣΟΔΕΨΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Η ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΩΝ

Και ή βιομηχανία αυτή όφειλει την άρχήν και καταγωγήν της εις την τάσιν του ανθρώπου προς εξεύρεσιν των προς συντήρησιν του μέσων. Κατά την άρχαιότητα ού μόνον τους πόδας άλλα και όλόκληρον τό σωμα δια δερμάτων περιεκάλυπτον όπως προλάβωσι δέν την των δερμάτων σήψιν επέχριον αυτά δια λίπους ή πρώτη δέν προς κατεργασίαν των δερμάτων βυρσοδεψική ύλη, παρ' άρχαίους γνωστή, ήν τό λίπος. Παρά τισι νομαδικούς της Αμερικης και Αυστραλίας λαούς γίνεται εισέτι χρήσις, εκ διαφόρων τραπόδων, ιχθύων και άμφιβίων, δερματινών ένδυμάτων, άτινα δια λίπους επιχρίουσι και ό άρχαιότερος της Ασίας λαός, οι Καλμουκοί, όπως χρησιμοποιήσασι και επί μακρόν διατηρήσασι τά δερμακτα, τά επιχρίουσι δια κράματος λίπους, ζυνογάλακτος και ούρου, όπερ ιστορικώς αναφέρεται, ως βυρσοδεψική ύλη.

Η βυρσοδεψική βιομηχανία και έν Αγ-

γλία και άλλαχου κατέχει σπουδαίαν θέσιν μεταξύ των διαφόρων κλάδων των άλλων βιομηχανιών και μετά την βιομηχανίαν του βαμβάκος και των έρίων έπεται ή βιομηχανία προς κατεργασίαν των δερμάτων. μεγίστη ζήτησις ύπάρχει δερμάτων, άτινα χρησιμοποιούνται εις διαφόρους άνάγκας και έν τή ένδυμασία της παρούσης εποχής ή χρήσις των δερμάτων άναπόφευκτος, διότι και υποδήματα, και χειρόκτια, και διάφορα άλλα είδη της ένδυμασίας δια δερμάτων διαφόρων ζών κατασκευάζονται και έν ταις μηχαναίς και διαφόροις μηχανισμοίς γίνεται χρήσις δερμάτων δια των δερμάτων κατασκευάζονται αι ίπποσκευαί, δι' αυτών περικαλύπτονται αι άμαξαι, δια των δερμάτων παρασκευάζονται διάφορα τού Στρατού έφόδια, και έν γένει ειπέτι ή χρησιμοποίησις των δερμάτων θεωρείται άναπόφευκτος εις τάς πλείστας του ανθρώπου άνάγκας.

Η βυρσοδεψία, ή τέχνη του κατεργάζεσθαι τά δερμακτα, ήρξάτο άναφανισμένη μετά της εξήμερωσιν των νομαδικών λαών έθνωρίτο δέν ως μία τών κυριώτερων τεχνών, διότι ού μόνον ό υποδηματοποιός και ό των ήνών κατασκευαστής, άλλα πάντες, δια την ένδυμασίαν αυτών, είχαν άνάγκην του βυρσοδέψου. Ιστορικώς δέν αναφέρεται ότι τό πρώτον δερμα τεχνικώς κατεργασθέν, είναι ή περγαμνή, έφ' ής και μόνος επί πολλούς αιώνας προ Χριστού οι άρχαίοι συνέγραφον. Έκ των Ρωμαίων συγγραφέων ό Κικέρων αναφέρει, ότι την Ιλιάδα του Όμήρου άνέγνωσεν έν Ρώμη επί άραιάς και λεπτατάτης περγαμνής γεγραμμένην. Έκ της τεχνικής κατεργασίας του δερματος πρώτα κατασκευήν της περγαμνής, εκλείπει πάσα άμφιβολία ότι και τά μέσα προς επεξεργασίαν των δερμάτων έν γένει ήσαν γνωστά παρ' άρχαίους ταύτο δέν άναργέστερον άποδεικνύεται, εκ των έν τοις σαρκοφάγοις των Πυραμίδων της Αιγύπτου εύρισκομένων δερμάτων τά δερμακτα ταύτα μια χημικής αναλύσεως, εξετασθέντα, εύρέθησαν έμπεριέχοντα έν τή κατεργασία αυτών δόσιν στυπτικών φυτικών ούσιών, όμοιον ταις και σήμερα έν προς κατεργασίαν των δερμάτων έν χρήσει.

Η εφεύρεσις της δια τών φλοιών των δένδρων και φυτικών έν γένει ούσιών κατεργασίας των δερμάτων άποδοτέα κυρίως εις τους Αιγυπτίους ταύτο δ' άποδεικνύεται εκ των έν τοις Μουσείοις Γερμανίας, Γαλλίας και Αγγλίας διασωζομένων εικόνων, έφ' ών διακρίνονται οι Αιγύπτιοι δια φλοιών δένδρων κατεργαζόμενοι τά δερμακτα επί των εικόνων τούτων διακρίνονται προσέτι και εργαλεία, δι' ών και νύν έτι οι βυρσοδέψαι και ύποδηματοποιοί ποιούνται χρήσιν αυτών παρόμοια δ' εργαλεία άνευρέθησαν κατά τάς εκάστοτε γενομένης έν Αιγύπτω άνασκαφάς. Η παρ' άρχαίους χρήσις των εργαλείων τούτων δύναται ν' άποδειχθή και εκ των διασωζομένων της εποχής εκείνης σανδαλίων, άτινα πώς τις δύναται να ιδή έν Αιγύπτω και έν τοις διαφόροις Μου-

σειοις εις τάς Μουμίας, τους τεταρτενόμενους των Αιγυπτίων νεκρούς εκ των πεδίων τούτων καταφαινεταί ότι αι όπαι προς ραφήν των υποδημάτων ηνοίγαντο δια του αυτού εργαλείου, του κοινώς σουβλίου καλουμένου, δι' ου και σήμερα έντι οι ύποδηματοποιοί και ηνοποιοί άνοίγουσι τάς όπας επί του δερματος. Έκ των διασωζομένων δέν γυναικίων σανδαλίων άποδεικνύεται ότι παρ' άρχαίους ήν γνωστή προσέτι και ή μαρκίνιος βύρσα ως και ό χρωματισμός αυτής, όστις από άπειρών έτών διατηρείται μέχρι της σημερινής εποχής ζωηρότατος.

Τήν βυρσοδεψικήν τέχνην σήμεραν διέπνους κανόνες στηριζόμενοι επί της χημείας ή βυρσοδεψία, ήτις ή λειτουργία προς κατεργασίαν των δερμάτων, όπως δι' αυτής προφυλαχθώσι τά δερμακτα της σήψως και φθοράς, προσέτι δέν κατασταθώσι εύχρεστερα και χρησιμώτερα δια τάς άνάγκας μας, είναι μια των τεχνών δι' ήν πολλοί των διασώμων χημικών καταγίνονται προς εξακριβώσιν των αιτίων της βυρσοδεψικής μάζης κατά τό διάστημα της κατεργασίας των δερμάτων δια των εκ πέυκης φλοιών κατορθούται ή ένωσις του δερματος με την τανίνη της βυρσοδεψικής ύλης, εις τρόπον ώστε δια χημικής και φυσικής ένώσεως να μετασχηματιζήται εις σκύτος στερεόν και ύδατοσταγές.

Τό δερμα εκάστου ζώου εκ τριών στρωμάτων συγκείται εκ της επιδερμίδος, εκ του κυρίως δερματος, και διαφανούς τινος επιδερμίδος, είδους υφάσματος. Η επιδερμίδος είναι λεπτόν τι δερμα, όπερ περιέχει τάς όπας εκείνας ή τους πόρους δι' ών αναπτύσσονται αι τρίχες, και δι' ών ενεργείται ή εξαίτησις του σώματος. Του δερματος έρχομένου εις επαφήν μετά του ύδατος ή μετ' άερίστου διαλύεται τό πρώτον αυτού στρώμα, ή επιδερμίδος ή τούταυτη διαλυσις της επιδερμίδος, είναι τό πρώτον του βυρσοδέψου θέμα, διότι χημικώς ή επιδερμίδος αυτή δέν ένούται μετά της βυρσοδεψικής ύλης, και πρό της εργασίας, άνάγκη ν' άπομακρυνθή του δερματος. Η επιδερμίδος αυτή έχει συστατικά όμοια τοις του λευκάματος φού. Υπό την επιδερμίδα ταύτην κείται τό κυρίως δερμα, όπερ συνίσταται εκ πληθούς ήνών, αλτινες πυκνώς μεταξύ των ένωόμεναι και διασταυρούμεναι άποτελουσιν είδος υφάσματος χνού (χουδάτου).

Τά δερμακτα των ζών άτινα ένδιακρίνονται εις ψυχρά κλίματα έχουσι τάς ίνας πυκνοτέρας και ισχυροτέρας, και οι πόροι αυτών εισι μικρότεροι των άλλων αι δέν τρίχες αυτών εισι χονδροτέρας και ήττον έλαστικαι. Αι ιδιότητες αυται άπαντώσιν έν τοις δερμασιν έν Αμερικη των πόλεων Buenos Ayres και Monte Video.

Αι καλλιτέρας ποιότητος δαραι προς κατασκευήν καττύματος προέρχονται εκ της Νοτίου ιδίως Αμερικης, ούχ ήττον και ή Αυστραλία κατέστη παραγωγικός τόπος τοιούτου είδους δερμάτων.

Η βυρσοδεψική βιομηχανία πολλάς έποήσασε έν Ελλάδα προόδους τό κέντρον της βιομηχανίας ταύτης είναι ή Σύρος, άριθμούσα πλείστα όσα βυρσοδεψεία τά όποια κατεργάζονται διαφόρου είδους δερμακτα, και εις άλλας πόλεις της Ελλάδος ως και ένταυθα ύπάρχουσι βυρσοδεψεία έργοστάσια ούχι όμως τέλεια ως τά έν Σύρω έν αυτήν κατηρτίσθησαν ειδικοί και έμπειροι βυρσοδέψαι. Η τελεία βυρσοδεψική λειτουργία, άποδίδεται υπό τιναν εις την ποιότητα του ύδατος ή πείρα όμως άπέδειξεν ότι προς παραγωγήν καλώς κατεργασμένου δερματος συντελούσι τά μέγιστα τό ύλικόν προς κατεργασίαν, αι γνώσεις και ή αυτοπρόσωπος ενεργεία του βυρσοδέψου, τό δέν ύδωρ ύποβοηθεί μόνον την λειτουργίαν.

Δια της συντόμου ταύτης περί βυρσοδεψικής βιομηχανίας διατριβής δέν προστιθέμεθα τεχνικώς να πραγματευθώμεν περί της βιομηχανίας ταύτης, διότι δέν είμεθα ειδήμονες του κλάδου τούτου της βιομηχανίας, απλώς μόνον ήθηλίσασμεν να δώσωμεν ιδέαν τινά περί βυρσοδεψίας, εις τους άναγνώστας του Περιόδικου τούτου, όστινες άρέσκονται να άναγνώσκωσιν άρθρα εις την βιομηχανίαν άφορώντα.

N. ΣΠΡΟΚΙΑΔΗΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Έν τή κατά την 30 Απριλίου γενομένην συνεδρίσιν του φιλοσοφικού και ιστορικού τμήματος της έν Βερολίνω βασιλικής πρωσσικής Ακαδημίας των επιστημών άνέγνω ό περιώνυμος Zeller σοφήν πραγματείαν «Περί του συγγραμματος Περί κόσμου», όπερ φέρεται συνεκδομένο έν τοις συγγραμμασι του Αριστοτέλους. Έδημοσιεύθη δέ ή πραγματεία αυτή έν τοις Sitzungsberichte της εισημένης Ακαδημίας XXIII, p. 399—415. 1885.

Τό «Περί κόσμου» βιβλίον ύπέλαβον έσχάτως ό Bernays και ό Bergk άφιλοσοφούμενοι ούχι Αλεξάνδρω τψ Μεγάλω, άλλ' Ίουδαίω τινι Αλεξάνδρω, και κατά μέν του Bergk τψ υίψ Ηράδου του Μεγάλου, κατά δέν τόν Bernays τψ υίψ του Φίλωνος Τιβεριψ Αλεξάνδρω, όστις επί Νέρωνος ήτο procurator της Ιουδαίας, είτα δέν διωρίσθη praefectus της Αιγύπτου. Και ό μέν Bernays δέν εκφέρει ώρισμένης γνώμην περί του συγγραφέως του περί κόσμου βιβλίου, δια της ύποθέσεως αυτού όμως εισηγείται πως την γνώμην, ότι ό συγγραφέυς του βιβλίου τούτου ήν πιθανώς Ιουδαίος, ό δέν Bergk άποδίδει αυτό τψ περιπατητικψ Νικολάφ, τψ εκ Δαμασκού. Ο σοφός Zeller άνάλυων τους λόγους εκάτερου των σοφών τούτων άποδεικνύει δια της ιδιαιτέρας αυτψ άκαταμαχήτου άποδεικτικής μεθόδου και καταπληκτικής πολυμαθείας ότι τά πορίσματα των δύο τούτων σοφών είνε λίαν άβέβαια και έπισφαλή,

εξετάζων δέν την ούσίαν αυτού του συγγραμματος εύρίσκει αδύνατον την άξιωσιν, ότι συνεγράφη ούχι υπό Έλληνας άλλ' υπό Ιουδαίου.

Ανάλυσιν της λίαν διδακτικής ταύτης πραγματείας, θέλομεν καταχωρήσει έν προσεχεί τινι φύλλω της Εβδομάδος.

— Πολλά βιογραφία εξέχων άνδρων εκδίδονται προσέως έν Ηνωμέναις Πολιτείαις και Αγγλία. Η του διασώμων Αμερικανού ποιητου Λογγελλού έγγραφή υπό του άδελφου αυτού και δημοσιευθήσεται τό προσίχξ φινύδωρον. Συγγραφέυς εις της Βοστώνης φιλοπονητή τον Βίον του Έμπερσον, δι' ήν ή σπουγιέναι του περιώνυμου φιλοσοφου ένεπιστεύθη εις αυτόν πολυτίμους πηγάς. Η βιογραφία του αερθίνου, ήν συγγράφι ό υίός αυτού, δημοσιευθήσεται ταυτοχρόνως άγγλιστι και γερμανιστι.

— Τήν παρελθούσαν Πέμπτην 6 Ιουν. έγινεν ή έν τή Γαλλική Ακαδημία ύποδοχή του νέου άκαδημαϊκού Δουρουή εις τόν εισιτήριον δ' αυτού λόγον άπεκρίναντο ό έπίσκοπος Ωαλί και ό Περρώ.

Μετά τόν Δουρουή δύο έτεροι εκλεγέντες άκαδημαϊκοί μέλλουσι να εισέλθωσιν εις την γαλλικήν Ακαδημίαν οι κκ. Βερτρην και Λουδοβίκος Αλεβη.

Προσεχώς θέλουσιν εκλεχθή οι διάδοχοι του Βίκτωρος Ούγώ, του Έρνέστου Αμπού και του δουκός Γοστέλ. Η δια την έδραν του Αμπού εκλογή ηνοήσεται την προσέχ Πέμπτην 13 Ιουνίου.

— Έκ των άνεκδότων έργων άτινα άπέλειπεν ό Βίκτωρ Ούγώ εισι και δύο δραματικά έργα, τό έν μέν, δράμα, υπό τόν τίτλον ή Μ ά μ η, τό δέν φαντασμαγορία υπό τόν τίτλον τό β ε δ ρ ε γ μ έν ο ν Δ ά σ ος έν ή ό ποιήτης είθησιν έπιστηνή: τά φυτά, τά δένδρα, τά άθη, και περίσσειαν αυτά διαλεγόμενα.

— Δια δύο νέων δραμάτων εκλούτισεν ό κ. Αλ. Αιονάρδος τό ελληνικόν δραματολόγιον μεταφράσας τόν Ίε ρ έ α του Καρόλου Μπαξ, και της Έ χ θ ρ α σ μ η ε ρ α σ του Κατόλλου Μαυδέ.

ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΙΣ

[Η έπιστάσις του Κολόμβου και ή Ανακάλυψις της πλατείας της Έλευθερίας. Έθνικόν θέατρον. Μία γνωστή διανδρία. Τό μεσοφύριον της σκηνης. Τά jumelles των ναυγίλων. Απαρτία των παντοφλών και άποχώρησις των επανδρωτών. Η Απαταιώσις! Υπόθεσις δράματος και ή γάμος της Ίουλίας. Η δέν γυνή να φοβήται τό έδω. Τί άπατείται δια να χορεύσων με ζουθραν. Τό πρόγραμμα της άφρον. Περί διανοητικής τρώφης των άπογόνων του Αισχάου. Αναγνώσαστε έν τή Έ β δ α μ α δ ι συνέντευξιν μετά του κ. Βαυλάκη.]

Νενικηκά σε, κ. Χριστόφορε Κολόμβε! Σύν ανακάλυψας ένα νέον κόσμον, όστις χρησιμεύει εις τόν παλαιόν, ως παράδειγμα δημοκρατίας και ως έστία όλων των τερατώδων εφευρέσεων. Ανακάλυψας την Αμερικην, όπου αι εφημερίδες έχουσι ύψος δέκα μέτρων και εκτυπούνται επί γυαιάνθρακος, όπου αι οικίαι κτίζονται εκ χαρτου ταχυδρομικού ή εκ γραμματοσήμων, όπου αι πλατεία αποσυντίθενται εις μικρά τεμάχια, ίνα πηχθώσιν άλλαχου, όπου αι εκλογαί διεξάγονται άνευ δωροδοκίας και οι βουλευται άγνοούσι την λέξιν βουροβεί και τά εκ ταύτης παράγωγα. Αλλ' εγώ άνεκαλύψα κάτι καλλίτερον μά τόν χρυσόν! άνεκαλύψα, πώς να διέρχηται τις εύαρέστως τάς πρό του μεσονυκτιού ώρας, χωρίς να μεταβιάνη εις τό Φάληρον, ή τά Παριλίσις, ή την πλατείαν της Ομονοίας, ή όπου άλλου μεταβιάνετε σε: και χωρίς να παρούνη την ά-

ραιμαρ, ήτις διεγνώσθη ως επιδημική νόσος, μαστίζουσα τήν άρχοντικήν μας πρωτεύουσαν.

Ακούσατε και κρίνατε

Υπάρχει εις άποκεντρον τών Αθηνών γωνίαν πλατεία τις, άγνωστος εις τήν γεωγραφίαν και γνωστή μόνον εις τους δια τον ίπποσιδηροδρομου μεταβαίνοντας εις τον σιδηροδρομον Πειραιώς. Μακρόθεν φαίνονται τα μελαγχολικά δένδρα της τα κρύπτοντα τα χωλά και βαχτιτικά θρόνια της, διότι εληνομένησαν πλέον τον σκοπόν, δι' όν άλλον εις τον κόσμον. Εν τω μέσφ, ίσταται κιγκλιδατόν ίκοιον, έδρυθην χάριν τών φιλομούσων, αλλά προβάλλον, ως οι φιλόσοφοι το έρώτημα— Διαιτι έγεννήθην; Πέριξ δε κατοικει ή έρήμους και έρχονται κάποτε αι έρωτικαι τρυφόνες, ίνα τεθώσιν υπό τήν παγεράν αλλά προστατευτικήν αίγίδα της.

Και όμως ήμαζεν άλλοτε ποτε και ή Πλατεία της Έλευθερίας...

Πολλοί άγνοοσι τήν ύπαρξιν άλλου δε πλειστοι, άγνοοσι τήν διαμονήν της. Και μόνον οι περίοικοι, γινώσκουσιν, ότι από τινος μετεβλήθη αυτή εις ψυχραγωγικόν κατά τας νύκτας ένδιαίτημα, άμιλωμενον προς πών άλλο και προωρισμένον άνωθεν τά πάντα τά επισκίαση κατά φήμην και πλουτον.

Αιωνίως θα έπαναλαμβάνω, ότι έλάχισται αίτιαί, γεννώσι τά μέγιστα τών άποτελεσμάτων. Και αν άνερχόμενος προχθές τήν νύκτα εκ Φαλήρου δεν έυρισκον τον ίπποσιδηροδρομον πλήρη, ώστε ν' άναγκασθώ να επανέλθω οικαδε άποστολική τω τρόπφ, θα ήγνόουν και έγώ και σείς, καλοί μου άναγνώσταί, ότι εν τή «Πλατεία της Έλευθερίας» έπηξαν επισήμως τήν καλιάν των οι ήρωες του έθνικοϋ κινητου θεάτρου κ. κ. Περικλέτος και Φασουλής.

Αλλόκοτος μουσική και ήχοι τυμπάνων, προκαλοϋσι τήν προσοχήν του διερχομένου. Παράδοξος φωταφία τον οδηγεί και φθάνει τέλος πρό θεάματος άπροσδοκήτου. Έκατοντάδες ανθρώπων συν γυναιξί και τέκνοις και γαλαίς, σοβαροί ως γερούσιασται της άρχαίας Ρώμης, κάθηνται έστραμμένοι προς τήν σκηνήν. Ην αυτή μέγα χαρτοποιικίτον κιβώτιον αντί βίαςως έχον πόδας τέσσαρας και φέρον, χάριν εύσχημοσύνης φαίνεται, μέγα ύψασμα λευκόν έν σχήματι μεσοφορίου, χαινει δε άνωθεν σημαιστολίστος με τας αΐλαιάς και τά παρασκήνια της ή σκηνή, έφ' ης δρῶσιν άκατάσχετοι οι Ξυλινοί ήρωες.

Σιγή θρησκευτική παντάχφ. Μόνον οι θοροβώδεις και φλύαροι γαργιλίδες κελαιδοϋσι και ό καφεπώλης περιφερόμενος διά τών σειρών τών καθισμάτων, διακόπτει τραγικήν τινά άποστροφήν του Φασουλή διά της διαταγής:

— Ένα πολύ γιαδάσικο!

Μέγα σχοινίον συνδέον προς άλλαλα τά στελέχη τών πρό της σκηνής δένδρων σχηματίζει μέγα άμφιθέατρον, έν φ συνεκρατοϋντο, αυτόχρημα έν σαγήνη, οι θεαταί.

Πριν ή λάβω τήν τιμήν να συγκαταριθμηθώ μετ' αυτών, πριν δηλαδή έγειρω τον πόδα, ίνα υπερπηθώ τα εκ σχοινίου μεθόρια, έκρια καθήκον μου να εξετάσω δι' ενός βλέμματος τους μέλλοντας συνθεατάς μου και ειδον ότι: Ουδέμια κυρία έφερε καπελίνον. Ουδεις κύριος είχε γιαλιά... πλην τών ναρχιλίδων. Ολίγιστοι έφερον έστφ και έν χειράί πλους. Πολλαι κυριαί εκράτουν έν ταίς άγκάλαις τά τεχνία τών ήδυπαθώς κοιμώμενων. Άλλαι τινες έθήλαζον τά βρέφη των. Αί παντούφλαι έν περιπτώσει ψηφοφορίας έσχηματίζον μόναι πλήρη άποκρίαν. Ένεκα δε της θερμότητος της άτμοσφαιρας οι επενδυταί κατά τά τρία τέταρτα είχαν άποχωρήσει καταλιπόντες τήν βασιλείαν εις τά άχειρα γείθια και τά λευκά ή χρωματιστά υποκάμισα.

Έλαβον έν καθίσμα και παρήγγειλα ένα καφέν.

Βαρόν και γλυκύουσι διάταξεν ό καφεπώλης, χωρίς ουδέ να συνοφρωθή καν ό Περικλέτος, όστις δια βραχνής φωνής έλεγεν επί σκηνής προς τήν κουμπάραν του.

Προσεπαθησα να μαντεύσω τήν υπόθεσιν του παριστανόμενου δράματος, αλλά έπιζέτο ήδη ή 3η και τελευταία πράξις. Θα σας διηγηθώ τί ειδον και λάβετε τον κόπον να μαντεύσητε σείς τά προηγούμενα.

Ποκρίσταται έν τη σκηνή ό Περικλέτος προσπαθών να πείση τον Φασουλην να νυμφευθή τήν Ίουλιαν και προσφερόμενος να γίνη κουμπάρος. Ο υποψήφιος γαμβρός προβάλλει δισταγμούς, έχοντας σχέσιν προς τά δικαιώματα της κουμπάριας... αλλά δύο δωδεκάδες κατακαταλιών και συνεχής βραδομαχία, τον πείθει να ένδώση. Έκφραζει αισθήματα προς τήν μελονυμφόν του, αλλά δέρεται. Τη λέγει, ότι δεν τήν αγαπά, αλλά και πάλιν δέρεται.

— Ότι κι' αν κάμω, πέφτει Ξυλοϋντος... (;) αναφωνεί.

Ο γάμος γίνεται πολιτικός διότι ουδεις παρίσταται ίερούς. Μόνος ό κουμπάρος Ξυλοφορτόνων τον γαμβρόν νυμφεύει αυτόν και στρεφόμενος προς τήν νύμφην, τη λέγει δια νευμάτων:

— Η δε γυνή, να φοβείται τον κουμπάρον!

Έπειτα κράζει προς τήν αξιοσεβαστον όρχήστραν.

— Πόλκα!

Η μουσική παιζει τον ήχον 'Ερι-Ερι-νάκι μου και έξ επτά Ξυγην φυτώσαντα επί της σκηνής—όλοι άνδρες... εκτός της νύμφης—χορεύουσι... συρτόν! Άλλά χορεύουσι μετά τήσιν τέχνης, ώστε πές τις νομίζει, ότι χορεύουσι μαζοϋραρ!

Τούτο υποπίπτει εις τας αισθήσεις ενός θεατού, όστις κράζει.

— Δεν ξερετε χορό.

— Τόν κακό σου...! άπαντή ό Περικλέτος, έπιμένων εις τήν όμοιοκαταλήξιν και άλλων τήν βακτριαν του, τό δε πλθος εκρήγνυται εις γέλωτας.

— Καλαματιανούντος! διατάσσει τό άκροατήριον, χρώμενον και αυτό της πρωτοφανούς ταύτης καταλήξεως.

Και άρχεται ό καλαματιανός, μετ' αμικουρύθμου εκτελούμενος, υπό τών Ξυλιών ήθοποιών. Όλοι δε εκείνοι οι θεαταί, καταλήφθησαν υπό βροντώδους γέλωτος, τόσσην ένέχοντες τήν μακαριότητα, ώστε ένόμιζες, ότι τό έδαφος εκει μετεβλήθη εις καλαμην εκατόγχερος, γαργαλίζοντας τά πέλματα άπακαπώντων τών θεατών.

Έπειτα πίπτει ή αΐλαια. Οι δύο κυριώτεροι ήρωες μένουσιν έξω αυτής, και ό έτερος δια φωνής έγγραφισμένου άπαγγέλει τό πρόγραμμα της αύρινης παραστάσεως.

— Αύριο έχουμε τήν παράστασι: 'Η Θαιή της Μέρτας!

Τοιοϋτο τό δημόσιον θέμα όπερ έξετυλίχθη πρό τών οφθαλμών μου και τοιαυτά από σκηνής διδάσκονταί έν 'Αθήναις έν έτει σωτηριώ 1885! Οι θεαταί ήσαν γνήσιοι νεώτεροι 'Αθηναίοι, έλεγεις του ενός δημάρχου, τών 24 συμβούλων και παρεδρων του, και τών όκτώ βουλευτών 'Αττικής, ούτω δε δια τοιούτων ψυχωρελών θεματών διαμορφούται ή καλαισθησία και κρατύνεται τόφρόνημά των!

Πριν ή άποχωρήσω, εζήτησα — κατά τον συρμόν της εποχής:— να λάβω συνέντευξιν μετ' του κ. διευθυντου του θεάτρου. Ο καφεπώλης μοι έχρησίμευσεν ως εισηγητής και κομιστής του θιασάρχου.

Ούτος ήν ό κ. Βασιλάκης, νέος, κομψός φέρον λευκά ένδύματα επικεκολλημένα άκριβώς επί του σώματός του δίκην περινημίδος.

Μόλις προσεκληθή έφώρεσε μετ' σπουδής παρατυχόντα τινά επενδυτήν, κάτωθεν του όποιου προεξτείνεται πάλλευκον τό έτερον ήμισυ του σώματός του.

— Τι αγαπάτε; με ήρώτησε.

— Να μάθω τίποτε περί του δραματολογίου και του θιάσου σας.

Με διηγήθη τότε, ότι καθ' εκάστην δίδουν νέα δράματα τραγωδίας και κωμωδίας και ότι κερδίζον άρεκτά... από τον δίσκον, ότι ό κόσμος τους αγαπά και τους παρέχει τήν συνδρομήν του.

— Και πώς ονομάζονται αυτά τά δράματα;

— Η πικραία της Σπάρτης, μοι άπεκρίθη, Ραδιουργία και Έρωτας, οι λησται του 'Αργιωτάκη, ό Σερογάφ του Ταβουλάρη, ό Κοιμώμενος Μαραγκός και ή Έρυθρά νύξ.

— Και αύριον τί υπόθεσιν έχει 'Η Θαιή της Μέρτας;

— Περί έρωτος!..

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΟΝ ΕΛΑΤΤΩΜΑ

Τό άναποφάσιτον του χαρακτήρος θεωρείται συνήθως ως κωμικόν ελάττωμα και πολλάί κωμωδίαί έχουσι τούτο ως θέμα, άλλ' έχει και τήν οδυνηράν του όψιν τό ελάττωμα τούτο. Τό άναποφάσιτον προξενεί γέλωτα μεν εις τους βλέποντας αυτό, αλλά γίνεται άφορη δακρύων εις τους όφισταμένους τας συνεπειάς αυτού. Τό Έναγγέλιον λέγει ότι πών βασιλείον μαστιζόμενον υπό διαίρεσεων, βαίνει εις τον βλεθρον αυτού. 'Ας μελετήσωμεν λοιπόν τών ψυχών, ας υποθέσαι ή διαίρεσις, ας μελετήσωμεν αυτήν έν πλῆρει άναρχίαι και ή ψυχολογική ή κυριολεκτικώτερον ή παθολογική αυτή μελέτη ας πείση τους όποχειρίους εις τό ελάττωμα τούτο να καταπολεμήσωσιν αυτό έγκαίρως.

Άναποφάσιτός τις εινε έν τη έξοχη, έν μέσφ τών οικείων αυτού, έν ώραία οικία. Ημέραν τινά λαμβάνει επιστολήν στελομένην εις αυτόν υπό δύο φίλων του. Η επιστολή εινε κατεπίγουσα, ή δε προσφορά, ήν έγκαίρει, τά μάλα δελεαστική προσκαλείται εις ταξειδιον πρό πολλου σχεδιασθέν, τό όποτον ένεκα της καταλήλου του έτους ώρας, τών συμεθεζόντων αυτού καλών φίλων έλπίζειται θελκτικώτατον. Οι δύο φίλοι ζητοϋσιν άπάντησιν άκριβή και ταχεϊαν: ό άναποφάσιτος τότε άγνοεί πότερον να πράξη: να μείνη έν τη έξοχική οικία, ήτις εύχαριστεί αυτόν πολύ, ή να επιχειρήση τό λαμπρόν ταξειδιον, εις ό προσκαλείται.

Κατ' αρχάς ό δισταγμός ούτος ένέχει θλιγντρόν τι' όμοιάζει προς όνειροπόλησιν επειδή ό άναποφάσιτος έχει καθ' ολοκληρίαν όνειροπόλου φαντασίαν, μεταβαίνει από του ενός σχεδίου εις τό έτερον, ως από του ενός άνθους εις τό άλλο, συγκρίνων άμφοτέρα, εισπνών άμφοτέρα, άπολαμβάνων άμφοτέρα. Άνάγκη έν τούτοις ν' άφήση τό άναποφάσιτον τούτο: ό καιρός επείγει: οι δύο φίλοι αναμένουσιν έν και ή όχι. Άνάγκη ν' άπαντήση. Άρχεται ή άμηχανία μετ' τινά έσωτερικήν διαμάχην άποφασίζει να μείνη, πρώτον μεν διότι σχεδόν ειχεν ύποσχηθ' ν' άπέλθη, και δεύτερον διότι έν τφ άναποφασιστφ ένυπάρχει όκηνοια τις και διάθεσις να μη επιχειρήσητι μάλλον ή να επιχειρήση, να μείνη μάλλον παρά να προχωρήση. Τότε ή γόνιμος φαντασία παρέχει αυτφ μυρία επιχειρήματα ύπερ της άποφάσεώς του. Διαιτι ν' άφήση τον ήδύν βιον, αν διαγει εκει, και να δράμη προς αναζήτησιν του άγνώστου; Ειν' άλλθές ότι επαινοϋσιν πολύ τήν χώραν, εις ήν προσκαλοϋσιν αυτόν οι φίλοι του, αλλά δεν πρέπει να έχη πολλήν εμπιστοσύνην εις τους περιγηγητάς. Που θα εύρη τέφριν ίσην προς τήν οικογενειακήν του ειδαμιονίαν; ... (τότε εκτιμά όλην αυτής τήν αξίαν!) Θ' άπομακρυνθ' από τήν γυναικά του (τότε εκτιμά όλην αυτής τήν αγαθότητα!) θ' άφήση τον δροσερόν του κήπον (ποτέ δεν τφ έφάνη τόσον άνθισμένος!) Θα εινε άχάριστος αν φανθ' άπιστος προς τήσιν εύτυχίαν... Έξάπαντος δεν θα συντα-

ξειδέυση μετ' τών φίλων του... Άλλως τε ή χώρα εκείνη εινε πολύ μακράν. Πρέπει να διέλθη θάλασσαν και ναυτιξ' φρικωδώς. Άν άσθενήση καθ' όδόν, εις κανέν ξενοδοχείον, μακράν τών οικείων του;... Όχι, όχι! εινε άλογον. Τετέλεσται τό άπεφάσιτον άμετακλήτως: δεν θα μετασχ' η του ταξειδίου. Γράφει άρνητικήν επιστολήν και παραγγέλλει εις τον ύπηρέτην του να κομίση αυτήν εις τό ταχυδρομείον της πλησιεστερας κωμοπόλεως.

Μόλις, άπήλθεν ή επιστολή έν τφ πνεύματι του άναποφασιστου έπήλθε τελεία μεταβολή τέλεον μεταβαλοϋσα τών πραγμάτων τήν όψιν. Η χώρα, ήν πρό μικρού τόσον περιεφρόνει, μεταβάλλεται εις θαυμασίαν. Πάντα όσα ήκουσε περί αυτής επανέρχονται εις τό πνεϋμα αυτού έξωραζόμενα έτι μάλλον υπό του θεληγίτρου, δι' οϋ περιβάλλεται πών ό,τι χάνομεν. Προς τας θαυμασίας της χώρας καλλοναίς πρό τών οφθαλμών αυτού διέρχονται πασαι αι τέφσεις και αι όφέλειαι του ταξειδίου τούτου. Πώς τας παρείδε; πώς παρεπίσθη υπό άνοήτων ύπολογισμών δαπανών και μόχθου. Οι μόχθοι του ταξειδίου εινε ύγειαι. Τό σάμα του θα ένδυναυματο. Ποτέ πλέον δεν θα εύρη όμοϊαν εύκαιρίαν. Συντρόφους εύθύμους, εύφεις, πεπαιδευμένους. Η άρνησις του ήτο ήλιθιότης: έτι μάλλον ήτο παράθεσις ύποσχέσεως. Η μομφή επιτίθει έτι μάλλον τήν λύπην αυτού, τό πείσμα δε, ή επιθυμία, ή αισχύνη τόσον ταράττουσιν αυτόν, ώστε άλλόφρων κροεί τον κώδωνα.

— Φωνάζετε τον Γιάννη, αναφωνεί αν δεν άνεχώρησε, ας μην αναχωρήση, ας μου φέρη όπισω τήν επιστολήν μου.

— Κύριε, ό Γιάννης έχει ένα τέταρτο που έφυγε!

Πίπτει βαρέως επί ενός ανακλίντρου. Πάντα τά περιβάλλοντα αυτόν άπεκδύονται δια μίας τό θελκτικόν αυτών χρώμα. Η άνία καταλαμβάνει τήν ψυχήν αυτού. Ο έξοχικός αυτού οικος τφ φαίνεται πένθιμος ως ειρκτή' αίρνης επανέρχεται εις τον νοϋν αυτού ή προς τήν έρώτησιν του άπάντησας.

— Ο Γιάννης έχει ένα τέταρτο που έφυγε. Εινε άνάγκη ενός τετάρτου δια να φθάση πεζή τις εις τήν κωμοπολιν όπου εινε τό ταχυδρομείον και ό Γιάννης εινε πεζός. Άν υπάγη αυτός έπιππος, πιθανόν να τον προφθάση. Και άμέσως αναχωρεί καλαπάζων. Φθάνει εις τήν κωμοπολιν! Άλλά τήν στιγμήν, καθ' ήν ό Γιάννης άπέρχεται. Η επιστολή εινε εις τό ταχυδρομείον. Δεν ύπάρχει πλέον έλιπς. Ω! ύπάρχει άκόμη μία έλιπς... ό τηλεγράφος!... Τό τηλεγράφημα θα φθάση πρό της επιστολής. Τρέχει έν σπουδή εις τό τηλεγραφείον: εισέρχεται: γράφει τό τηλεγράφημα: άλλ' άμα στείλη τό τηλεγράφημα; άμετακλήτως πλέον πρέπει να μεταβή. Θα δεσμευθ' . Τό άναποφάσιτον τον κυριεύει και πάλιν. Έξέρχεται προς στιγμήν του γραφείου όπωσ άναπνεύση. Περιπατεί πρό της θύρας... Θα γράψη ή δεν θα γράψη; Τό ώρολόγιον σημαίνει τήν δευτέραν ώραν. Άνατριχιάζει...

Πρέπει ν' άποφασίση κάτι, τέλος πάντων. Και άποφασίζει: μικτόν τι μέτρον δίδει εις εαυτόν προθεσίαν ήμισείας ώρας όπως άποφασίση τι όριστικώς... Η ήμισία αυτή ώρα εινε εις αυτόν άλλθής άγωνία. Τέλος σημαίνει ή ήμισία. 'Α! πολλήν άδυναμίαν χαρακτήρος έχω! λέγει καθ' εαυτόν και όρμητικώς. Τό τηλεγράφημα αναχωρεί, αύριον δε θ' αναχωρήση και αυτός... και επιστρέφει οικαδε όπως κάμη τας προτοιμκίας του. Άλλά δεν δύναμαι να όρκισθώ ότι άμα ως έπαυειδε τήν οικίαν εκείνην, ήν πρέπει ν' άφήση αύριον, δεν συνέθη έν αυτφ και τρίτη μεταμόρφωσις: δεν δύναμαι να όρκισθώ ότι δεν άπεχωρήσθη με λύπην τών βιβλίων, τών άνθών, τών δένδρων αυτού και ότι τέλος τήν στιγμήν, καθ' ήν έμελλε ν' άπέλθη, μόνον ή φιλοτιμία και ή αϊδώς εκώλυσαν αυτόν του να πέμψη και δεύτερον τηλεγράφημα αναίρουσν τό πρώτον.

Πιθανόν τινες τών ήμετέρων άναγνωστών να μεμφθώσιν ήμας επί ύπερβολή. Ο τύπος ούτος, αν περιγράφομεν, εινε πιστός ως φωτογραφία. Τό άναποφάσιτον δεν εινε ελάττωμα, εινε νόσος, νόσος ήτον σπανία ή όσον κοινή νομίζεται, αν μη εις τον βαθμόν, εις αν περιγράφομεν αυτήν, άλλ' εις χρονίαν κατάστασιν, νόσος άναμειγνυομένη εις πάσας τας πράξεις του βίου ήμῶν, αναπαινομένη εις τας εξαίεστας περιστάσεις ως και εις τας σοβαρωτάτας, άνησυχούσα οϋ μόνον τον προσβαλλόμενον ύπ' αυτής και άλλθ' και τους περι αυτόν, και παραλοϋσα και γελοιοποιούσα αυτόν. Ο άναποφάσιτος δεικνυται τοιοϋτος και δια τήν έκλογήν ένδύματος και δια τήν εκλογήν επαγγέλματος, δι' επισκεψιν ή δια ταξειδιον, δια τας δικσκαδασεις και δια τας υπόθεσεις του.

Δεν δύναμαι να λησμονήσω τον εξής διαλόγον ύπαλλήλου τινός του ύπουργείου τών Οικονομικών μετ' της συζύγου του.

— Μαρία, εισαι της γνώμης να πάρω τήν όμβρέλλα μου;

— Κάνε όπωσ θέλεις, άνδρα μου.

— Τι λές, θα βρέξη;

— Δεν ξερω, άνδρα μου.

— Αί, να, θα τήν πάρω.

— Καλά κάμνεις, άνδρα μου.

— Μά σα δεν βρέξη, θα μ' ένογλήση τρομερά.

— Τότε μην τήν παίρνεις.

— Μά σαν βρέξη, θα γείνω μουσικιδ...

— Τότε πά' τήν.

— Έβρεις πώς εισαι άνοπόφορη!.. Πά' τήν... μην τήν παίρνεις... τί διαβολα... έχε δα μια γνώμη και σύ' θα κάνω καλά να τήν πάρω, και ή όχι;

— Ναί.

— Θα τήν πάρω τό λοιπόν... Άλλά τό βαρόμετρο άνέβηκε σήμερα... ό ορανόσ ξεσυνέφιασε. Άν γείνη καλός ό καιρός, δεν θάχω τό νοϋ μου 'ς τήν όμβρέλλα και θα τή χάσω. Α! τελείωσε, δεν τήν παίρω.

Άνεχώρησεν' άλλθ' διελθών από τον αντίθαλαμον, ειδη τήν όμβρέλλα, τήν

λαμβάνει, και άμα έφθασε κάτω εις την κλίμακα την άφίνει όπισω της θύρας.

Αλλά, θα μου ειπήτε, αυτό εινε μανία. Διά τουτο ακριβώς, δεϊται θεραπειάς. Αλλά πώς; ύπάρχει ιατρικόν τι αύτης; Ναι. Υπάρχει έν, έν μόνον, άλλ' άσφαλέστατον. Το έξής:

Έν τω άνάποφασιστῳ ύπάρχουσι δύο πράγματα: έλαττώμα φυσικόν και έξις. Διά της έξιας πρέπει να πολεμηώμεν τὸ φυσικόν έλαττώμα. Η λογική θα ναυαγήση μόνη η έξις δύναται να τὸ καταβάλη, η έξις η επί κανόνος στηριζομένη. Ο κανών ούτος εινε απλουστάτος, ύφ' ένος μόνου άρθρου άπατελούμενος: Αφ' ού άπαξ ειπή τις: θα κάμω κάτι, να τὸ κάμῃ άφέντως.

Έννοεϊται ότι όμιλῶ περί τῶν περιστάσεων, έν αις πρόκειται μόνον περί ημῶν. Τότε άδιάφορον άν η έκλογή σας δέν εινε η καλλίτέρα. Πάσα ανθρωπίνη πράξις δυνατὸν ν' άποβῇ εις καλὸν η κακόν. Καθῆκον ημῶν εινε να φροντίζομεν ὅπως έχομεν πλείους λόγους επιτυχίας: τὸ καλλίστον δε πρὸς τουτο μέσον εινε να δυνάμεθα ν' άποφασίζομεν ταχέως, και αφ' ού άπαξ άπεφασισαμεν να έμμένωμεν άκραδάντως εις την άπόφασίν μας, διότι πάντως την καλλίστην έκλογὴν θέλομεν κάμει γνωρίζοντες ότι αύτη εινε άμετάκλητος.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Τὸ Κορακοδοῦνι. Κατὰ την ΝΑ άκραν του επ' ονόματι του Μουσαιου τιμωμένου και επ' ονόματι Αντιόχου του Φιλοπάππου κορυφουμένου λόφου των Αθηνῶν, του τόσον επισήμου δια την προϊστορικὴν ιδίως αυτου αρχαιολογίαν, ύπάρχει βράχος ύπόλευκος, κεχωρισμένος δι' ευρείας ρωγμῆς από του λοιπού σώματος του λόφου.

Καταλείποντες την ρωγμὴν ταύτην, ητις εις τους λαογράφους δύναται να διδάξῃ πολλὰς προλήψεις και πλείονα θήματα, ανερχόμεθα επί του φοειδοῦς βράχου του γνωστού υπό τὸ ὄνομα Κορακοδοῦνι, περί ου—χαρὶν ιδίως των δια του τροχιοδρόμου εις Φάληρον μεταβαϊνόντων, εις ὧν τὴν θέαν υποπίπτει—παρέχομεν τὰς εξής πληροφορίας:

Τὸ ὄνομα Κορακοδοῦνι τῷ εδόθη ἐνεκα των άπειραριθμῶν κοράκων, οἵτινες από άμνημονευτῶν χρόνων επ' αυτου άμα τῇ δύσει του ήλιου συναθροϊζόμενοι διενυκτέρευον. Οτε δε αι πρώται ακτίνες του Αττικου ήλιου εστίλθουν τὰ τοσοῦτον, εις την ποιήσιν χρέσιμα πτερά των, εκειθεν απήρχοντο πρὸς ζήτησιν της κακοζήλου τροφῆς των, μη αναπαύομενοι ειμὴ την μεσημβρίαν, επί της βραχέως, ὡς γνωστόν, των ὀμοτραπέζων χοίρων, ους πρὸς άποζημιώσιν άπαλλάττουσι δια του ράμφους αυτων παρασίτων τινῶν ζυφίων, τὴν ευαίσθητον αυτων παρενοχλοῦντων ὀράν.

Αλλ' οἶμοι! Ο κρότος των *γουργέλων*, των ιδιοκτητῶν και κατ' ευθείαν κληρονόμων των Κραναῶν, των υπό την προ-

στασίαν πασῶν των έξουσιῶν του κράτους εξασκούντων άνενοχλήτως τὸ πρακτικόν της λατομίας έργον, σὺν τῇ καταστροφῇ της Μ, πλευρῆς του λόφου, άπεδίωξε και τους άτυχεῖς κοράκας. Τίς οἶδε μεθ' όπόσης θλίψεως—και θα εινε οι μόνου έως, οἵτινες θλίβονται δια την πανωλεθρίαν των ιστορικῶν λόφων—έγκατέλιπον τὸ προπατορικόν αυτων ένδικαίτημα μετὰ των άναμνήσεων και των παραδόσεων του, και εξήτησαν άλλαγαῦ, εις τους περι την πυριταποθήκην λόφους, καταφύγιον! . . . Και μόνον ευάρθιμοι αὐστηροὶ των φυλετικῶν αυτων παραδόσεων τηρηταί, παραμένουσιν εκει, ὡς οι γέροντες εκεινοι του *εὐλίτου τείχους*, έως ὅπως δικαιολογηθῇ και τὸ ὄνομα Κορακοδοῦνι.

Και μία ιδέα.

Τὸ Κορακοδοῦνι εινε οι αντίποδες του Παρνασσου.

Λοιπὸν ὅπως επεκράτησε να καταρτίζωσι ποιητικὰς συλλογὰς, τους Παρνασσούς, άποθησαυρίζοντες τὰ κατὰ τους εκδότας θαυμασιώτερα ανθύλλια του ποιητικού ανθῶνος, οὔτω, δύναται τις να καταρτίσῃ συλλογὴν άποθηκεῶν έν αυτῇ τὰ ανηδέστατα και βλακωδέστατα άποκυήματα της Νεοελληνικῆς κακομουσίας και να ονομάσῃ αυτὴν Κορακοδοῦνι.

Η παρούσα λοιπὸν *ἀπάντησις* δύναται να χρησιμεύσῃ και ὡς άγγελία του μετ' ου πολὺ εκδοθησομένου τεύχους.

Ίατρικὸν της άϋπνίας. Τὸ ιατρικόν τουτο εινε περίεργον, και άπροσδόκητον: οὐδεμίαν έχει σχέσιν οὔτε με τὸ ὄπιον, οὔτε με την μορφίνην, οὔτε με ἄλλο τι των ὑπνωτικῶν φαρμάκων. Βιενναῖός τις ιατρός διατεινεται ότι πρὸς εκδίωξιν της άϋπνίας άρκει να αναβοκαταβάσωμεν τὰ βλέφαρά μας εικοσιν εως εικοσι πέντε φοράς συνεχῶς. Τὸ αναβοκατέβασμα τουτο θέλει επενέγκῃ κόπωσιν εις τους μῦς των βλεφάρων ὡστε μετὰ τινὰς στιγμὰς άκατανίκητος ὕπνος θέλει καταλαβῆ τον επιχειροῦντα τὸ πείραμα. «Ετερος ιατρός δισχυρίζεται ότι ὁ θεραπευτικὸς οὔτος τρόπος επιτυγχάνει έν πάσαις ταῖς άϋπνίαις, αἵτινες επέρχονται ὡς επακολούθημα νευρικῶν παθήσεων, εκτός αν αι εξ αυτων άλγηθδόνες εινε σφοδραί. Οπως δήποτε η άνευ προφανούς αιτίας άϋπνία καταπολεμεται δια του μέσου τουτου. Είν' άσφαλές τὸ θεραπευτικόν τουτο μέσον του Βιενναίου ιατροῦ; Δέν δύναμεθα να έγγηθῶμεν περί τουτου. Αλλ' εινε τόσον ευκόλον τὸ πείραμα, τόσον άδάπανον, τόσον πρόχειρον, ὡστε έκαστος δύναται να τὸ δοκιμάσῃ.

Ευχόμεθα δ' εκ καρδίας να ευρεθῇ αληθές τὸ ιατρικόν τουτο. Δέν εινε μικρὸν πράγμα να έχωμεν εις τὸ χέρι μας τὸν ὕπνον μας. Πόσας ὠφελείας ειμποροῦμεν να έχωμεν! Λέγει τις άνοησίας επί μακρόν; μὲς αναγινώσκει ὄχληρόν ποιήμα; Αναβοκαταβαζομεν δέκα πέντε, εικοσι φορές τὰ βλέφαρά μας, παραδιδόμεθα εις γλυκὺν ὕπνον, και ἄς λέγει! . . .

Ο φιλοξενηθεὶς άκανθοχοϊρος.

Τὸ να καταχράται τις την καλωσύνην του άλλου, να θεωρῇ τὰς προθύμως παρεχόμενας εκδουλεύσεις ὡς δικαιώματα και αντί να ευγνωμονῇ να διώκῃ τὸν ευεργέτην αυτου, εινε έλαττώματα, ὡς φαίνεται, εμφύτα, άπαντῶντα εις τε τους ανθρώπους και τὰ ζῶα.

Ίδου τί διηγείται γέρων τις περί ένος άκανθοχοϊρου.

«Μία φορά, στὰ μέσα του χειμῶνα, έκανε ένα κρύο φαρμακωμένο: ένας σκαντζόχερος βρέθηκε άξαφνα στους πέντε δρόμους, γιατί σκάφανε τ' άμπέλι και τῷ χαλάσανε τὴ φωλιά του. Εκεί ποῦ έτουρτούλιαζε από τὸ κρύο, και κόντευε να κακαρώσῃ, άπαντάει δύο λαγούς—ζευγάρι—ποῦ πηγαινανε τρεχάτοι στη φωλιά τους... Φωνάζει, τρέχει ὁ σκαντζόχερος και τους παρακαλεῖ να τὸν αφήσουν και κείνον να μπῆ στη φωλιά τους γιὰ να μὴ φοβῆσῃ απ' τὸ κρύο. Του λένε οι λαγοί. «Τί να σοῦ κάνομε, κακόμοιρε! Έχεις πολλὰ άγκάθια, η φωλιά μας εινε μικρὴ, δε χωρῆς και θα μας άγκυλόνησῃ.» «Οχι! φωνάζει ὁ σκαντζόχερος, δε σας άγκυλόνω, κυττάχτε πὸς μαζώνω τ' άγκάθια μου...» Κι' αλήθεια τὰ μαζῶξε και γίνηκε κουτρολό κουβαρί.

Τὸν λυπηθῆκανε οι καλοὶ λαγοὶ και τὸν έμπάσανε στη φωλιά τους.

Αμα μπῆκε ὁ φίλος και ζεστοκοπήθηκε, δε χάνει καιρὸ μόνο ανοίγει, φωντόνει δια του τ' άγκάθια, και δός του από δώ, δός του από κεί κατατρυπάει τους λαγούς και τους κάνει και φεύγουνε απ' τὴ φωλιά τους.

Και έτσι ὁ σκαντζόχερος εξαπλώθηκε ὀλομόναχος μες στην τρύπαν των λαγῶν, σὰ στὸ σπῆτί του».

Και μία πικρὰ αλήθεια:

Η μεγαλειτέρα ιδέα, ην έχουσι οι πλείστοι των παρ' ημῖν συγγραφέων, εινε εκείνη, ην έχουσι περί έαυτων.

Πρόεδρος. Τι δουλιὰ κάνεις;
Κατηγορούμενος. Παντρεμένος! . . .

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

23

'Αναίσθητο, σκληρό, κοινό, και άχαρο πολύ: τὸ τρίτο βάλε δεύτερο να φύγω σάν πουλί.

Υστερόγραφον. Συγχρόνως: να άλλίξῃ και ὁ τόνος.

ΛΥΣΕΙΣ

51. Νεαρός—νεκρός. 52. Μουρα—μουρμουρα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Α. Α. Σ. Αίρισαν. Άτυχῶς ελήφθη άργά. κ. Ν. Π. Ρέθυμαν. Άπεστάλη. Αναγνώστη της Εβδομάδος. Τὸ ποιήμα εδημοσιεύθη έν τῷ 5π' αριθ. 14 φύλλῳ. Τὸ ὄνομα δέν εγνωσθῆ ὡς εκ τούτου δέν εδόθη και τὸ γέρας.—κ. Γ. Β. Οδησσόν. 'Ελήφθη επιστολή σας' ποιήμα τρυφερότατον και πλήρες αισθημάτων. Άποδείξει άπεστάλησαν ἤδη ὕμιν.—κ. Κ. Μ. Ταϊγάνιον. Ταχυδρομικῶς γράφωμεν.